

MIDNATTSROPET

Maranata! - Du vår Herre kom!

Jesus sa:

”Kom till mig, alla ni som arbetar och är tyngda av bördor, så ska jag ge er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, för jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då ska ni finna ro för era själar, för mitt ok är milt och min börda är lätt.”

(Matteus evangelium 11:28-30)

**Makten är i
Jesu händer**

Ledarartikel om världsläget, av Berno Vidén.

Kärleken är universums starkaste makt!

Bibelstudium om Guds kärlek, av Tage Johansson.

**Stora stenar föll
från mina axlar**

Börje Håsäther vittnar om hur han mötte Jesus.

Makten är i Jesu händer

Text: Berno Vidén

Låt oss först konstatera: Jesus Kristus, Guds Son, har all makt i himmel och på jord. Paulus förklarar i sitt brev till församlingen i Filippi:

Han var till i Guds gestalt men räknade inte jämlikheten med Gud som segerbyte, utan utgav sig själv och tog en tjänares gestalt och blev människan lik. När han till det yttre hade blivit som en människa, ödmjukade han sig och blev lydig ända till döden – döden på korset. Därför har Gud också upphöjt honom

över allting och gett honom namnet över alla namn, för att i Jesu namn alla knän ska böjas, i himlen och på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är Herren, Gud Fadern till ära (Fil 2:6-11).

Dock ser det inte ut så i världen idag. På den världsliga scenen är det helt andra makthavare som träder fram, många gånger med hot och dödligt våld som vapen. Vi ser en ständig jakt efter global kontroll över jordens tillgångar, och i den maktkampen är det den svage som ses som förlorare.

Vem är det egentligen som har makten här i tiden idag? Vem bestämmer och har inflytande över riken, över vilka ideologier som ska spridas och forma människan? Vem dominerar den militära makten och alla dess ofantliga resurser? Med bara någon ynk procent av de medel som läggs på dödliga vapen skulle världssväl-

ten kunna utrotas. Men det är helt andra intressen som styr, och de nyckelpersoner som äger politisk eller religiös makt att påverka och åstadkomma förändringar, står maktlösa inför en sådan utmaning.

Maktkampen som pågår prioriterar inte att sprida rättfärdighet. Trots alla fagra uttalanden om stora satsningar på ekonomiska bistånd till drabbade folk, når vi aldrig upp till något mer än en utopi. Så ser verkligheten ut.

Världsledares begränsning

Vi ser stora förändringar i världens maktbalans. Det som igår sågs som självklart, Europa i en stark väst-allians tillsammans med USA, har idag förändrats till osäkerhet och påtaglig oro. Hotfulla samtal med höga skattetryck används som vapen och hela världsmarknaden håller andan. Hoten från öst i kölvattnen av det pågående kriget i Ukraina är direkt påtagliga och närgående. Hela Europa känner av den hårda och kalla retoriken där lufrum kränks och militära investeringar rusar i höjden som aldrig tidigare.

Det är inte långsökt att koppla ihop det som äger rum inför våra ögon med

MIDNATTSROPET
ISSN 1653-5871 (Print)
ISSN 3035-6229 (Online)

Tidningen ägs och ges ut av
Maranataförsamlingen.

Ansvarig utgivare: Berno Vidén
Redaktionen: Berno Vidén,
Paulus Eliasson och Zebastian Vidén

© Midnattsropet 2026
Kontakta tidningen för tillstånd att
använda material.

info@midnattsropet.se
www.midnattsropet.se

Sprides fritt!
Omslagsfoto: Samuel Hafsahl

MARANATAFÖRSAMLINGEN
info@maranata.se
www.maranata.se

Siriusvägen 4 A, 175 65 Järfälla
Telefon: 070 201 60 20

Gåvor till Midnattsropet
Plusgiro: 44 10 05 - 6
Swish: 123 155 15 71

Jesu varnande ord om hur ångest och krig under sista tiden ska fylla jorden. Men frågan är vem det är som håller i trådarna och om det överhuvudtaget finns någon som har kapacitet och styrka att lösa mänsklighetens problem och skapa fred på jorden.

Kungens tankar är som vattenflöden i Herrens hand, han leder dem vart han vill (Ords 21:1).

Bibeln beskriver detaljrikt flera av historiens stora kungar. Ett tydligt exempel är Nebukadnessar som var enväldig härskare över hela det babyloniska väldet. Nebukadnessar var ingen gudfruktig man. Han utvidgade sitt rike med metoder som får Putins krig i Ukraina att blekna. Hela nationer tömdes på folk som deporterades och förslavades. Inte minst det judiska folket fick känna av hans grymhet.

Ändå ägde Nebukadnessar inte oinskränkt makt. Visserligen fanns det ingen människa som kunde mäta sig med honom där han drog fram, men det fanns en högre makt som kungen tvingades att böja sig under, vare sig han ville eller inte. Enligt Skriften var Nebukadnessar en Herrens tjänare.

Herren säger genom profeten Jeremia, vilken fick vara med och se hur Herrens ord gick i uppfyllelse:

Jag är den som genom min stora kraft och min uträckta arm har skapat jorden med de människor och djur som är på den, och jag ger den åt vem jag vill. Nu har jag gett alla dessa länder i min tjänare Nebukadnessars hand, Babels kung. Också markens djur har jag gett honom, för att de ska tjäna honom. Alla hednafolk ska tjäna honom och hans son och hans sonson, tills tiden kommer också för hans land då många folk och stora kungar ska lägga honom under sig. Men om något folk eller rike inte vill tjäna Babels kung Nebukadnessar och inte vill böja sin nacke under den babyloniske kungens ok, då ska jag straffa det folket med svärd, svält och pest, säger Herren, tills jag har utrotat dem genom hans hand (Jer 27:5-8).

Den ogudaktige kungen kallas här för Herrens tjänare. Kom ihåg att Gud styr kungars hjärtan, hur otroligt det än kan verka.

Guds redskap

En nyckelperson i Babylon var den unge juden Daniel, som fördes bort från Jerusalem av Nebukadnessars armé. Daniel

ställdes tidigt inför kungens grepp att omskola och anpassa de lärda och de med konungslig börd bland de bortförda. Redan vid ankomsten till Babylon tog Daniel ställning och visade tydligt vem som var hans Herre.

Men Daniel bestämde sig i sitt hjärta för att inte orena sig med kungens mat eller med vinet som han drack, och han bad förste hovmarskalken att han inte skulle behöva orena sig. Gud lät Daniel finna nåd och barmhärtighet hos förste hovmarskalken, men han sade till Daniel: "Jag är rädd att min herre kungen, som har bestämt vad ni ska äta och dricka, ska finna att ni är magrare än era jämnåriga bland de unga männen. Då drar ni skuld över mig inför kungen" (Dan 1:8-10).

Daniel revolterade inte mot kungen men han gick fram med visdom och förtröstade på Gud. När vi följer Daniels tjänst inför Nebukadnessar möter vi hos honom dels en sann ödmjukhet inför överheten, men också en vissnet och ett absolut övertag.

Daniels Gud visade sig gång på gång under hans tjänst vara den som råder, trots fångenskap och lidanden som judafolket fick utså. Nebukadnessar förlitade sig på numerärt och militärt övertag, men den makt som när Guds tid är inne går segrande ur all kamp och strid, är Herren den allsmäktige och den som gett sitt liv åt honom.

Konkret kan vi överföra situationen till våra dagar. Vi lever i en värld med en helt galen vapenkapprustning vilken orsakar så mycket mänskligt lidande. Stormakterna spänner musklerna och intar område efter område med stora ord. Man tror sig gå segrande fram, tills det visar sig att den maktens tid är begränsad. Tänk dig in i Nebukadnessars rike. Tror du att han räknade med att inom en relativt kort tid förlora makten?

Daniel hade på grund av sin gudsfruktan en helt annan insikt i saker och ting. Det var han som fick förklara för kungen att hans makt kommer att ta slut och att det enda rike som till sist kommer att bestå är Guds rike.

Jeremia profeterade om att fångenskapen i Babylon skulle vara i 70 år. Jag tror inte att Nebukadnessar eller hans efterföljare på tronen planerade utifrån det. Däremot visste Daniel att fångenskapstiden närma sig sitt slut. Vem skulle befria folket? Hur hade judarna förberett sig för återta-

get? Vilka resurser hade man att föra ett befrielsekrig mot Babylons och Persiens härskare? Numerärt och militärt var Guds folk i totalt underläge, helt chanslösa att ens försöka sig på ett återtag.

Men tider och stunder som Gud i sin makt har bestämt finns det ingen jordisk makt som råder över. När Guds tid var inne måste till och med Persiens hedniske kung, som även härskade över Babel, lyda:

För att Herrens ord genom Jeremia skulle uppfyllas påverkade Herren den persiske kungen Koresh sinne, så att han över hela sitt rike lät kungöra, både muntligt och skriftligt: "Så säger Koresh, kung av Persien: Herren, himlens Gud, har gett mig alla riken på jorden, och han har befallt mig att bygga ett hus åt honom i Jerusalem i Juda. Den bland er som tillhör hans folk ska bege sig upp till Jerusalem i Juda för att bygga upp Herrens, Israels Guds hus, och hans Gud ska vara med honom. Han är den Gud som bor i Jerusalem (Esra 1:1-3).

Återtagandet och uppbyggnaden av både templet och Jerusalems murar är inspirerande läsning, som visar hur Gud råder. Han använder de kärl som ställer sig till hans förfogande. På liknande sätt får Guds församling i tiden vara ett sådant kärl – Kristi kropp i tiden.

Vi ser hur orättfärdigheten och våldet ökar mellan folk och nationer, och hur allt mer resurser läggs på vapen, för att säkra fred och trygghet. Utan att ge mig in i den komplicerade värld av diplomatiska samtal som förs mellan stormakter och andra för att säkerställa en ny världsordning, ställer jag mig frågan: Vem har facit i sin hand?

För att återgå till Jesu ord i Lukas evangelium, där han varnar för den ångest och oro som på grund av krig och rykten om krig ska klamra sig fast vid människorna, så ger han ett vidare perspektiv. Jesus blundar inte för den bistra verklighet vi tvingas att leva mitt i, men han hjälper oss att se längre. Världens framtid avgörs inte av FN:s säkerhetsråd, inte heller av det nya fredsrad som president Trump initierat: "Board of peace". Varken Ryssland, Kina eller USA har slutordet.

Jesus sa i sitt avsked till lärjungarna:

"Detta har jag sagt er för att ni ska ha frid i mig. I världen får ni lida, men var frimodiga: jag har övervunnit världen" (Joh 16:33).

Vad innebär det att Jesus har övervunnit världen, om inte att då världens makt-havare spelat ut sina kort, så kommer det rike som Jesus regerar över att uppfylla jorden med härlighet och rättfärdighet. Vägen dit går inte genom militärt mak-tövertagande eller liknande styrkeuppvisning. Den går via Golgata! Försoningens väg.

Församlingens kamp i tiden

Jesus förberedde sina lärjungar på vilka fientliga makter de skulle möta i världen, men också vilka vapen de skulle använda för att besegra fienden. Det är skillnad på att besegra och att förgöra. Med hat och våld kan vi förgöra varandra, men med kärlekens makt besegrar vi fienden. Det var exakt det Jesus gjorde på Golgata, då

han ödmjukade sig och blev lydig intill döden på korset. Korsets väg är också församlingens väg. Be för dem som förföljer dig och lid med dem som lider. Det är att arbeta för Guds eviga rike.

Jesus kände sina lärjungars ängslan då han förberedde dem på att han skulle lida och dö. Ett av Bibelns mest gripande sammanhang är hans avskedstal i Johannes 14, där han omsorgsfullt bedyrar för sina lärjungar sin högsta önskan, nämligen att få vara tillsammans med dem:

Låt inte era hjärtan oroas. Tro på Gud och tro på mig. I min Fars hus finns många rum. Om det inte vore så, skulle jag då ha sagt er att jag går bort för att bereda plats för er? Och om jag nu går bort och bereder plats för er, så ska jag

komma tillbaka och hämta er till mig, för att ni ska vara där jag är (Joh 14:1-3).

Vi ska vara där Jesus är! Tänk, vilket löfte! Jesus är med oss i tiden och genom den helige Ande inspireras vi under vandringen till att se framåt mot den dag vi ska få möta honom på skyn. Världens öde ligger inte i våra makt-havares händer. När tiden är inne, den dag Gud Fadern bestämt, då ska Jesus själv uppenbaras, tillsammans med dem som tjänat honom här, och vi ska för alltid få vara hos Herren. Det är ett budskap som andas hopp och som ger liv.

"Världen och dess begär förgår, men den som gör Guds vilja består för evigt" (1 Joh 2:17). ■

Hälsning från Batey Palavé, Dominikanska republiken

Berno Vidén rapporterar

Läget är spänt och oroligt för många av de haitier som bor i Batey Palavé. Allt sedan Dominikanska republikens migrationspolitik skärptes har tusentals haitier utvisats till Haiti. Flertalet av de drabbade är dock födda och uppväxta här i landet men utan att ha fått arbets- eller uppehållstillstånd.

Under den spända ytan rullar vardagslivet vidare i bateyen, och med det även kampen för en daglig överlevnad. Gator och gränder fylls av försäljare av alla slag. Förutom bananer, avokados och andra livsmedel säljs importerade second hand-kläder av låg kvalitet, som en och annan lyckats köpa in, packade i stora balar som importerats främst från USA. Samtidigt har landets egen textilproduktion allt svårare att klara sig.

Man ser också varje morgon arbetsföra män gå med sin spade ner till floden för att där förhoppningsvis få ett dagsverke hos något av de stora företag som utan uppehåll arbetar där. Att illegalt utvinna sand och grus ur floden har kommit att bli en stor industri. Varje dag – dygnet runt – hör vi grävskoporna arbeta och slamra, och nattetid lyser starka strålkastare upp området där arbetet pågår. Stora lastbilar dundrar kontinuerligt ner mot Hainaflo- den som slingrar sig runt Palavé, för att där hämta den dyrbara lasten och transportera den vidare till någon av alla de byggarbetsplatser där enorma megaprojekt växer upp i metropolen Santo Domingo. Miljöaktivister av skilda slag för en ojämn kamp mot denna katastrofala miljöförstöring som öppet pågår på många

håll i landet; media larmar, dock ganska tamt och styrt, och korruptionen behåller sitt fäste.

Nödvändig läxhjälp

Vårt arbete här i Palavé fokuserar till stor del på samhällets unga. Varje eftermiddag, måndag till torsdag, efter avslutad skoldag, fylls vår möteslokal med barn. Det är Esther Melo som då erbjuder områdets barn att få hjälp att ta sig

igenom det mest grundläggande inom läs- och skrivkonsten. Flera av barnen som kommer har lärt sig att skriva av, kopiera från svarta tavlan, men utan att kunna läsa vad det står. Även kunskapen inom matematiken behöver stärkas hos flera av barnen, vilket denna läxhjälp bidrar till.

Barnen kommer även fredags- eftermiddagar, men då byts

”skolbänken” ut mot sång och bibelkunskap. Det är verkligen glädjefyllt att lyssna till med vilken inspiration barnen sjunger sånger om Jesus och hans trofasthet. Barnmötena avslutas oftast med att färglägga bibliska motiv som relaterar till dagens berättelse.

I ännu ett bostadsområde här i Palavé, som ligger i andra änden av samhället samlar vi också varje vecka barn till barnmöten. Varje lördag eftermiddag kommer det ett femtiotal barn dit för att sjunga, be och lyssna till evangelium. Det finns en naturlig tro på Gud hos i stort sett alla barnen och då vi lägger fram böneämnen nämns ofta de som har det svårast i samhället, personer i barnens närområde, grannar som har behov av hjälp; sjuka, hemlösa eller den som saknar mat för dagen.

Barnen hör Guds rike till

Jesus tog barnen till sig och välsignade dem. Han deklarerade att de hör Guds rike till. På samma sätt är vårt uppdrag att ge barnen det bästa, nämligen Jesus. Han är inte hård och fördömande, vilket tyvärr den lagiska kyrkliga traditionen många gånger är i sin funktion, och som för många barn blir en både skrämmande och enbart uppfostrande erfarenhet.

Gud är kärlek, och Jesus välkomnar med öppen famn var och en som kommer till honom – in i denna Guds gränslösa kärlek. Av nåd är vi frälsta! ■

Två trofasta vittnen i världen

Ett nytt besök i Uppenbarelseboken, del 5 Text: Paulus Eliasson

I denna bibelstudieserie har jag försökt se Uppenbarelseboken i ljuset från både Gamla testamentet, och författarens samtid. Detta gäller inte minst i mötet med kapitel 11, där Johannes får se två vittnen, som blir martyrer.

Det vi ska ha i tankarna är det jag menar är den generella tolkningsnyckeln till hela Uppenbarelseboken: Johannes (och Jesus själv) försöker komma till rätta med två problem som de sju församlingarna, som brevet är riktat till, drabbats av: Faran att förlora tron på grund av förföljelsen – eller på grund av förförelsen. Och Uppenbarelseboken 11 är inget undantag. Låt oss gå igenom texten, vers för vers.

Det yttre och inre templet

Kapitlet börjar med en beskrivning av ett tempel, och Johannes själv får i uppdrag att mäta templet:

”Jag fick en mätstång som liknade en stav, och man sade: Stå upp och mät Guds tempel och altaret och dem som tillber där inne. Men lämna templets yttergård och mät den inte, för den är given åt hedningarna och de ska trampa den heliga staden under sina fötter i fyrtiotvå månader” (Upp 11:1-2).

Att profeter får en vision av Guds tempel är inget ovanligt i Bibeln. Inte heller att det föregår geometriska mätningar på området. I Hesekiels bok följer profeten en man med en mätstång som mäter och

fastställer alla mått (Hes 40–48). Profeten Sakarja såg också en man med ett mätsnöre som gick för att mäta Jerusalem (Sak 2:1–5).

Att mäta något, är att bekräfta och stadfästa något. Det som är utmätt är beskyddat, kan man säga. När Johannes fick besked att mäta templets inre delar, men inte dess yttre – så var det med motivationen att yttergården var given åt hedningarna, och hedningarna skulle trampa ner den heliga staden.

Om vi utgår från den vanliga förståelsen av när Uppenbarelseboken skrevs (i slutet på 90-talet e.Kr.), så hade templet i Jerusalem varit förstört i nästan 30 år. Därför kan det inte vara tal om en syn av templet i Jerusalem, som det stod då.

Om man i stället tolkar det som en bokstavlig och framtida händelse, så måste vi för det första tänka oss att templet i Jerusalem kommer byggas upp igen (många kristna tror att så ska ske – själv håller jag det för mindre troligt). Sedan ska hedningarna behandla yttergården som de vill, medan själva templet inte är givet åt dem. Hur ska det gå till? Ska judar barrikadera sig i templet i 42 månader?

Jag vill tro att en mer sannolik tolkning, är att detta handlar om de två delarna av Guds andliga tempel – församlingen. Som Jerusalems tempel hade en synlig förgård, och ett tempel som bara prästerna fick gå in i, så har Guds församling också en synlig och en osynlig del. De synliga är

Herrens vittnen här på jorden, medan den osynliga delen är de som är ”hemförlovade”, och som tillber Gud i himmelen – i väntan på uppståndelsens morgon.

Om denna tolkning stämmer, så harmoniserar Johannes syn med bokens stora tema. Det handlar om att förmedla ett budskap till de troende som är bekymrade för livet och döden. Och budskapet är: **De som har dött i Kristus, är trygga i Guds närvaro. Men här på jorden trampas Guds folk fortfarande ner.** De förföljs, bespottas, hänas, och möter ett enormt motstånd. Men tiden är begränsad. I vers två nämns fyrtiotvå månader, och i nästa vers 1260 dagar. Det är en parallell till Daniel kapitel 7 och 12, där liknande tidsangivelser används för att tala om hur Guds folks lidande är tidsbegränsat, hur fruktansvärt det än kan te sig här och nu.

Två vittnen i Skrifterna

Under de 42 månaderna (1260 dagar, eller 3,5 år), så är det två personer som inte låter sig rubbas från sin trohet till Gud:

”Och jag ska låta mina två vittnen profetera under ettusen tvåhundra sextio dagar, klädda i säcktyg” (Upp 11:3).

Att klä sig i säcktyg är en känd biblisk symbol för sorg och omvändelse. Ett exempel från Klagovisorna:

”Dottern Sions äldste sitter stumma på

De som har dött i Kristus, är trygga i Guds närvaro. Men här på jorden trampas Guds folk fortfarande ner.

marken, de kastar stoft över sitt huvud och klär sig i säcktyg. Jerusalems jungfrur sänker sina huvuden mot jorden” (Klag 2:10).

Så, vilka är dessa två profeterande vittnen? För att kunna svara på det kan vi ta en snabb översikt över de många gånger då två vittnen träder upp i den bibliska historien. Här är några exempel:

1. Änglarna i Sodom och Gomorra (1 Mos 18–19). Herren sa till Abraham att han hade kommit till Sodom för att själva ta reda på om synden verkligen var så stor som ropen upp till honom hade gjort gällande. Han sänder två änglar in i staden, som blir vittnen till den enorma synden. De blir också Guds utförande makt, då de kallar på eld och svavel från himmelen över städerna.

2. Mose och Aron (2 Mos 3ff). Dessa två vittnade om Guds makt och härlighet inför Egyptens Faraos, då Israels folk plågades i Egypten. De var trofasta genom både förföljelse utifrån och motstånd inifrån.

3. Elia och Elisa (1 Kung 17ff). Även om dessa inte var helt samtida (Elisa var Elias lärjunge), så står de som nästan ensamma vittnen till Israel (nordriket) som profeterar, kallar till omvändelse – och utför kraftgärningar i Herrens namn.

4. Josua och Serubabel (Esra 2, Hagg 1, Sak 3–4). Översteprästen och ståthållaren den tid då judarna återvände från fångenskapen i Babylon, och byggde upp templet och Jerusalem. De var trofasta trots motstånd både utifrån och inifrån.

5. Jesu lärjungar (Luk 10). Då Jesus sände ut sina lärjungar för att vittna om att Guds rike hade kommit, så sände han ut dem två och två. Han sa att de inte skulle förvänta sig en varm välkomst – utan förakt och förföljelse. Men de skulle också gå i Jesu kraft, och utföra kraftgärningar i hans namn.

6. Paulus missionsresor (Apg 13ff).

Aposteln Paulus hade nästan alltid med sig ett resefölje, med minst en annan person. På sin första resa hade han med sig Barnabas, och på den andra Silas.

7. Två vittnens vittnesbörd (5 Mos 17:6, 19:15). Det finns en biblisk princip om att det alltid ska finnas flera oberoende källor till en anklagelse. Detta för att underbygga rättssäkerheten. Två vittnen som hade en samstämmig beskrivning, var en stark indikator på att de talade sanning.

8. Kungen och prästen (Ps 110, 2 Mos 19:6, Sak 6:12–13). Kungen och prästen var de två gudagivna ämbetena på gammaltestamentlig mark som på varsina områden, men i harmoni, skulle vara medlare av Guds välsignelse (prästen) och hans

rättfärdighet (kungen).

Det alla dessa har gemensamt, är att de förväntas vara trofasta även under hårt motstånd – och att de har ett gudomligt uppdrag, som också ger dem gudomlig auktoritet med åtföljande under och tecken. Med det i åtanke ska vi nu se vad de två vittnena gör.

Vittnenas makt

Dessa är de två olivträden och de två ljusstakarna som står inför jordens Herre (Upp 11:4).

Detta är en direkt koppling till de två vittnena som Sakarja talar om i Sak 4:11–14. I det fallet så var det, som jag nämnde ovan, Josua och Serubabel. Denna vers är också en stark indikation på att texten ska förstås som en bild på något annat – och inte en ordagrann beskrivning av en historisk händelse, med mindre vi tänker oss två personer som genom någon metamorfos är både människor, olivträd och ljusstakar. Jag har sett illustrationer som försöker sammanföra dessa tre element – men det verkar för mig uppenbart att det inte är detta som är poängen.

I Uppenbarelseboken 1:20 är ljusstakarna församlingen, och det är därför närlig-

gande att tolka dessa två som en bild på församlingens uppdrag i en ond värld. Vi läser två verser till:

Om någon vill skada dem, kommer eld ur deras mun och förtär deras fiender. Ja, om någon vill skada dem måste han dödas på det sättet. De har makt att stänga himlen så att inget regn faller under de dagar de profeterar, och de har makt att förvandla vattnen till blod och att slå jorden med alla slags plågor så ofta de vill (Upp 11:5–6).

Här finns det tydliga paralleller till Elia (som fick det att inte regna i Israel, 1 Kung 17:1) och Mose (som förvandlade Nilens vatten till blod, och sände plågor över Egypten 2 Mos 7:17–21). Det har fått en del att tolka det som att det faktiskt är dessa två som ska återvända till jorden; inte minst därför att Elia aldrig dog, utan togs upp i en vagn av eld till himmelen – och även Mose död är hölj i ett mysterium.

Men jag tror att den tolkningen är att göra det lite för enkelt för sig. När Johannes beskriver de två vittnena genom att använda ord som är hämtade från de många exemplen på "två vittnen" i Gamla testamentet, så är det något djupare han försöker förmedla. De har den makt som Gud också har lagt ned i församlingen, men ändå verkar de inte bli beskyddade från martyrium.

Vittnenas död och uppståndelse

Och när de har fullgjort sitt vittnesbörd, ska vilddjuret som kommer upp ur avgrunden strida mot dem och besegra dem och döda dem. Deras lik ska bli liggande på gatan i den stora stad som andligt talat kallas Sodom och Egypten och där även deras Herre blev korsfäst. Människor av olika folk och stammar och språk och länder ser deras döda kroppar i tre och en halv dagar, och de tillåter inte att kropparna läggs i någon grav (Upp 11:7–9).

Vilddjuret (som vi ska se närmare på i en kommande artikel) har en förödande makt, som till och med verkar besegra Guds trofasta vittnen. Och i sin morbida natur, låter Vilddjuret liken bli liggande på gatan – till varning för dem som vågar trotsa hans auktoritet.

Staden som nämns, kallas för både Sodom och Egypten. Än en gång är parallellen till de olika "två-vittnen-scenarion" som jag beskrev tidigare, väldigt tydlig. De två änglarna i Sodom, och Moses och Aron i

Jan Hus (1369–1415) bränns på bål. Illustrationen är från Diebold Schilling's Spiezer Chronik (1485).

Egypten. De blev utsatta, förföljda, hänade och förkastade. De blev till och med hotade till livet. Men Johannes avslöjar att staden också är den stad där deras Herre blev korsfäst – alltså Jerusalem.

Apostlarna talar ofta om vilken välsignelse det är att få förenas med Jesus, både i hans liv, kärlek, förlåtelse, lidande – och i hans död och uppståndelse. Och det är just vad de två vittnena får uppleva. Deras Herre korsfästes i staden – och det är lärjungen nog om det går honom som hans mästare (Joh 15:20).

Även hos profeten Jeremia kallas Jerusalem för Sodom och Gomorra (Jer 23:14), så bilden är känd. Och eftersom uttrycket "den stora staden" på andra ställen i Uppenbarelseboken är Rom (Upp 16–18), som också kallas för Babylon – så är bilden komplett. Alla dessa ställen är platser där Guds folk historiskt sett har förföljts och dödats. Sodom. Egypten. Babylon. Jerusalem. Rom. Vilddjurets klor finns överallt. Men det gör också Guds förvandlande kraft och liv:

Men efter de tre och en halv dagarna kom livsande från Gud in i dem, och de stod upp på sina fötter igen, och de som såg dem blev skräckslagna. Och de hörde en stark röst från himlen som sade

till dem: "Kom hit upp!" Och de steg upp till himlen i ett moln, och deras fiender såg dem (Upp 11:11–12).

Vittnenas hopp ligger inte i att de kan utföra kraftgärningar som kommer slå världen med sådan häpnad att de blir oantastbara. Deras hopp ligger inte i att de själva har makt över Vilddjuret. Nej, det ligger i uppståndelsen, då Guds livsande ska komma in i dem som den gjorde i Adam och Eva (som är två vittnen jag inte nämnde i min lista ovan).

Jag tror också att det finns en parallell här till Hesekiels syn av de döda benen i dalen, som blev uppväckta av profetiska ord och Guds Ande (Hes 37:5, 10).

De ska också få en oemotståndlig kallelse till himmelen. Som Enok (1 Mos 5:24) och Elia (2 Kung 2:11), så ska de ryckas upp på skyarna, för att möta Herren.

Vad händer på jorden när vittnena har stigit upp till himmelen? Jo:

I samma stund blev det en stor jordbävning, och en tiondel av staden störtade samman. Sju tusen människor dödades vid jordbävningen, och resten greps av skräck och gav ära åt himlens Gud (Upp 11:13).

Vad betyder det att överlevarna gav ära åt Gud? Som regel indikerar det ärlig omvändelse och lovsång till Gud – och ibland pekar det på ett framtvingat erkännande av Guds suveränitet (Jos 7:19, 1 Sam 6:5). Men det verkar som att detta handlar om en ärlig omvändelse till Gud, där de faktiskt ärar Gud.

Uppenbarelseboken talar flera gånger om hur plågor och straffdomar inte får människor att omvända sig. Den enda gången som människor faktiskt ger Gud ära, är i kölvattnet av trofasta vittnens okuvliga trohet till Herren.

"Martyrernas blod är församlingens utsäde" sa Tertullianus (160-ca 220 e.Kr.), och det kan verkligen se ut som att han hade rätt. Aldrig har församlingen blomstrat och frodats så mycket, som när de troende har fått visa vilken hängivenhet de har för sin Herre.

Vad betyder detta för oss?

Är berättelsen om de två vittnena en beskrivning av något som ligger bakom oss (två okända vittnen i Jerusalem på apostelns tid), eller handlar det om framtiden, då vi eller någon framtida generation, ska få se detta gå i bokstavlig uppfyllelse? Jag tror att svaret är båda delarna, och mycket mer.

För varje generation har en kallelse att vara trofasta vittnen, oavsett vilken skepnad vilddjuret tar. Låt mig ta några exempel från olika epoker.

Petrus och de andra apostlarna bekände inför stora rådet att de alltid kom att lyda Gud mer än människor (Apg 5:29). En kort tid senare blev en av Jerusalem-församlingens diakoner, **Stefanus**, den första kristna martyren.

Perpetua och Felicitas (döda 203 e.Kr) var två kvinnor som levde under en av Romarrikets stora förföljelsestider. De ropade "Du dömer oss, Gud skall döma dig" till sin domare, innan de halshöggs för sin tro.

Jan Hus (1369–1415) brändes på bål av en förment kristen kyrka, därför att han vägrade avsäga sig sin "villolära". Hundra år senare plockade Martin Luther upp Hus mantel, och genomförde den reformation som hade som mål att föra kristenheten tillbaka till ursprunget.

21 martyrer i Libyen. År 2015 jobbade 20 egyptiska kopter, och en ghanansk kristen, som byggarbetare i Sirte i Libyen. De blev kidnappade och halshuggna av Islamiska Staten (IS). En video publicerades i februari 2015 av deras avrättning.

Innan Jesus kommer tillbaka, så är detta

det mönster vi kan förvänta oss. Kanske kommer vi få se detta gå i bokstavlig uppfyllelse, så som den futuristiska tolkningen gör gällande. Oavsett det, så behöver även du och jag ta till oss av budskapet. Anledningen att Johannes beskriver sin vision så som han gör är mångfaldig.

1. Han vill påminna oss om att så här har det sett ut sedan begynnelsen. Enok, Moses, Elia, Serubabel – och framför allt Jesus Kristus själv – var trofasta vittnen i sin tid.

2. Han vill förvarna oss att detta är vad vi har framför och omkring oss. På det

sättet är vi förberedda på det som ska komma.

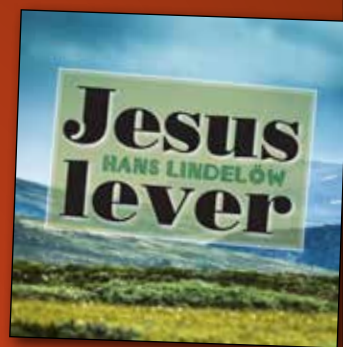
3. Till sist vill Johannes lära oss att vårt hopp inte är politisk reformation, eller ens övernaturliga ingripanden som ska rädda oss från lidandet. Vårt hopp är ett enda: Uppståndelsen, och kallelsen till himmelen. Martyrerna ska få sin gudomliga upprättelse. Eller, som sången säger:

Stå stark, släpp aldrig taget,
och du skall se till slut,
att Kristus vinner slaget
åt den som håller ut. ■

MARANATASÅNG PÅ SPOTIFY OCH YOUTUBE!

På Spotify och Youtube finns många album med musik av Maranata-församlingen och Arne Imsen, från 70- till 00-talet. Sök gärna också på Hans Lindelöw och Linda Boman, för fler album utgivna av Maranata.

Scanna QR-koden för att komma till Maranata på Spotify.

En kropp beredde du åt mig

Bibelstudium av Roger Lindroos

Det är många som gör anspråk på namnet Jesus. I vår tid, när det också händer så mycket politiskt, är det väldigt lätt att bli förvirrad. Många kristna står på de politiska barriaderna och man har visserligen en kunskap om Jesus. Jag är inte den som ifrågasätter människors frälsning på något vis, men ofta när man talar om kristendom och Jesus så kommer man aldrig riktigt hela vägen.

Om vi verkligen tar Jesus på allvar, som vi läser om honom i Ordet, och om vi tar Guds ord på allvar, då kan det inte stanna vid till exempel fred och rättvisa, och att vi ska skapa en bättre värld. Då har vi bara kommit en liten bit. Nej, det handlar ju om helt andra värden, ty den här världen som finns, i den är ingenting gott.

När vi sjöng här så tänkte jag: tänk att vi har fått möta Gud, vi har fått möta Jesus – hos honom finns det inte någon ondska. Vi kan bli otroligt modlösa när vi tittar runt omkring och ser saker som händer, hemiska saker och orättvisor. Man ser hur ondskan lanseras fram hela tiden. Men i Gud finns ingenting ont. Tvärtom.

Också för mig personligen har det varit perioder när man verkligen fått veta att man är människa. Det har kommit spår av tvivel och så vidare. Men det var en period när jag tänkte mycket på vem Jesus är, något som är väldigt avgörande för oss.

**... vi levde här med
vår kropp, våra
begränsningar,
våra omöjliga
situationer i
vår kropp, vår
syndakropp. Då
kom Jesus och han
fick en kropp. Han
fick en kropp som
du och jag.**

Vi hör många som säger: "han var en som sa mycket gott och han sa mycket bra", och så vill man likställa Jesu person med vilken människa som helst, fast han är extra snäll eller bra.

Något jag tänkte komma till och som jag har läst om hemma, handlar om Job. Han var ju väldigt drabbad. Han säger i kapitel 19 från vers 20:

"Benen i min kropp tränga ut i hud och hull; knappt tandköttet har jag fått behålla kvar. Haven misskund, haven misskund med mig, I mina vänner, då nu Guds hand så har hemsökt mig. Varför skolen I förfölja mig, I såsom Gud, och aldrig bliva mätta av mitt kött?"

Sedan klagar han i vers 23-27:

"Ack att mina ord skrevs upp, ack att de bleve upptecknade i en bok, ja, bleve med ett stift av järn och med bly för evig tid inpräglade i klippan! Dock, jag vet att min förlossare lever, och att han till slut skall stå fram över stoftet. Och sedan denna min sargade hud är borta, skall jag fri ifrån mitt kött få skåda Gud. Ja, honom skall jag få skåda, mig till hjälp, för mina ögon skall jag se honom, ej såsom en främling därefter tränar jag i mitt innersta."

Det är något av det här som människan måste få uppleva, och som du och jag också måste söka. Ja, vi har funnit Jesus,

men förstå mig rätt. Det här blev ju som en profetia av Job: ”Dock jag vet att min förlossare lever, och att han till slut skall stå fram över stofet.”

Vi kan läsa om Job, men vi har inte fått vara med om det som han fick vara med om. Det är inte många som får vara med om det. Samtidigt kan vi känna igen oss när vi läser, ur våra egna tankar och funderingar och saker vi brottas med som människor. På ett sätt är vi drabbade som Job. Vi kan bildligt talat säga att vi också drabbas i våra kroppar, att vi ibland kan vara som fångar i vår kropp.

Vi är begränsade, och det är inte så att allting blir bättre och bättre kroppsligt, utan snarare tvärtom. Vår kropp bryts ner och vi får brottas med olika saker, både mentalt och fysiskt. Jag tror inte att jag behöver förklara för någon vad det är att vara människa, men det kan vara så att vi får känna av det här extra ibland, och att vi faktiskt som Job får klaga. Han sa: ”Ack att mina ord skrevs upp, att de blev upptecknade i en bok.” Och vidare: ”Sedan denna min sargade hud är borta, ska jag fri från mitt kött få skåda Gud.”

Vi är ju på ett sätt fångna i vårt kött. Och jag tror inte att jag är helt fel ute om jag säger att även Paulus klagade när han säger: ”Vem ska frälsa mig från denna dödens kropp?” Han klagade över sin belägenhet på olika sätt, för han var drabbad av den här syndakroppen, av det som bryts ner.

Vi ska snart komma till Hebreerbrevet, men först ska vi läsa i Johannesevangeliet kapitel 1. Det är ett ord som jag ofta har återkommit till och som jag tycker är så underbart när det handlar om vem Jesus är. Det är inte så att Gud förväntade sig något och sedan misslyckades med att göra människan så bra så att hon klarar sig själv. Nej, han visste hela tiden att människan inte skulle klara sig själv.

Vi läser på olika ställen ur profetior och så vidare, hur hans egen arm fick rycka in, Guds egen arm. Gud visste redan från början att det var hans plan, en frälsningsplan för människan – att han själv skulle stiga ner. Tänk att vi inte behöver stanna vid en kulturell Jesus som vi tar lite där det passar in, utan Jesus som verkligen får vara den han är.

Vi läser välkända verser i Johannesevangeliet kapitel 1. Det är viktigt att vi påminner oss om det här för att få en förnyad blick på Jesus:

”I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. Detta

Det här är så underbart: Jesus, han var med när vi skapades. Allt har blivit till genom honom, till honom. Han var inte bara en man som sa bra saker. Nej, han var Guds Son.

var i begynnelsen hos Gud. Genom det har allt blivit till, och utan det har intet blivit till, som är till. I det var liv, och livet var människornas ljus. Och ljuset lyser i mörkret, och mörkret har icke fått makt därmed. En man uppträdde, sänd av Gud; hans namn var Johannes. Han kom såsom ett vittne, för att vittna om ljuset, på det att alla skulle komma till tro genom honom. Icke var han ljuset, men han skulle vittna om ljuset. Det sanna ljuset, det som lyser över alla människor, skulle nu komma i världen. I världen var han, och genom honom hade världen blivit till” (Joh 1:1-10).

Det här är så underbart: Jesus, han var med när vi skapades. Allt har blivit till genom honom, till honom. Han var inte bara en man som sa bra saker. Nej, han var Guds Son. Han var till före Abraham, han var där när du och jag skapades.

Vi fortsätter att läsa i Johannes 1:

”I världen var han, och genom honom hade världen blivit till, men världen ville icke veta av honom. Han kom till sitt eget, och hans egna togo icke emot honom. Men åt alla dem som togo emot honom gav han makt att bli Guds barn, åt dem som tro på hans namn; och de hava blivit födda, icke av blod, ej heller av köttslig vilja, ej heller av någon mans vilja, utan av Gud” (v 10-13).

Tänk vilka underbara och viktiga ord. Sedan står det som jag tänkte komma till:

”Och Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss, och vi sågo hans härlighet, vi sågo likasom en enfödd Sons härlighet från sin Fader, och han var full av nåd och sanning” (v 14).

Det här är motsatsen till världen, där lögn, obarmhärtighet, falskhet, bitterhet osv. härskar. Men han var full av nåd och sanning. Amen!

Vi ska också läsa i Hebreerbrevet 10:

”Ty lagen innehåller en skugga av det tillkommande goda, men framställer icke tingen i deras verkliga gestalt; därför kan den aldrig genom de offer som ständigt frambäras, år efter år på samma sätt, fullkomna dem som framträda med sådana” (v 1).

Den här versen förmedlar något viktigt, nämligen att lagen innehåller en skugga. Och vi vet ju att Gamla testamentet är något som pekar fram emot Kristus. Det är en skugga eller skuggbild av det som skulle komma. Och därför kunde också Job utropa: ”Jag vet att min förlossare lever.” Han pekade fram mot honom som skulle komma.

Vi läser vidare:

”Annars skulle man väl hava upphört att offra, då ju de som så förrättade sin gudstjänst icke mer kunde veta med sig någon synd, sedan de en gång hade blivit renade. Men just i offren ligger en årlig påminnelse om synd. Ty omöjligt är att tjurars och bockars blod skulle kunna borttaga synder” (v 2-4).

Jag talade tidigare om hur vi kan känna att vi är fångar i vår egen kropp, att vi är begränsade på olika sätt, och hur vi av olika anledningar kan bli både frustrerade och förtvivlade gällande vår kropp, vår belägenhet och allt som vi drabbas av. Men så står det:

”Därför säger han vid sitt inträde i världen ...” (v 5a).

Här ser människor julens budskap med Jesus som ligger där i krubban. Men det står att han vid sitt inträde i världen säger:

”Slaktoffer och spisoffer begärde du icke, men en kropp beredde du åt mig” (v 5b).

Det var nödvändigt att Guds Son skulle få en kropp. Han steg ner och Ordet blev kött. Är det inte så att han var 100 procent människa? Visst var det så. Han blev människa. Gud blev människa. Det är det som har talat till mig så underbart; att vi levde här med vår kropp, våra begränsningar, våra omöjliga situationer i vår kropp, vår syndakropp. Då kom Jesus och han fick en kropp. Han fick en kropp som du och jag.

Bibeltexten fortsätter:

"I brännoffer och syndoffer fann du icke behag. Då sade jag: 'Se, jag kommer – i bokrullen är skrivet om mig – för att göra din vilja, o Gud.'» Sedan han först har sagt: »Slaktoffer och spisofer, brännoffer och syndoffer begärde du icke, och i sådana fann du icke behag» – och dock frambäras de efter lagen – säger han vidare: »Se, jag kommer för att göra din vilja.» Så tager han bort det förra, för att sätta det andra i stället. Och i kraft av denna »vilja» hava vi blivit helgade, därigenom att Jesu Kristi »kropp» en gång för alla har blivit offrad" (v 6-10).

Det här kan vi inte förstå till fullo, men Jesus gav sin kropp. Och han blev också det brödet – som han säger själv – som kom ner ovanifrån för att ge människorna liv. Vi kan läsa några verser till:

"Och alla andra präster stå dag efter dag i sin tjänst och frambära gång på gång enahanda offer, som dock aldrig kunna borttaga synder; men sedan denne har framburit ett enda offer för synderna, sitter han för beständigt på Guds högra sida och väntar nu allenast på att »hans fiender skola bliva lagda honom till en fotapall». Ty med ett enda offer har han för beständigt fullkomnat dem som bliva helgade. Härom vittnar jämväl den helige Ande för oss. Ty sedan Herren hade sagt: »Detta är det förbund som jag skall sluta med dem i kommande dagar», säger han: Jag skall lägga mina lagar i deras hjärtan, och i deras sinnen skall jag skriva dem" (v 11-16).

Det är så underbart att få syn på vem Jesus är; att han kom för att offra sin kropp, i människans belägenhet som var så omöjlig. Då kom Jesus, han steg ner, Ordet blev kött. "Och en kropp beredde du åt mig", säger han. Varför fick han en kropp? Jo, för din och min skull. Han skulle gå före. Han skulle dö – hans kropp skulle dö. Men så står det att döden kunde inte behålla honom.

Det är det som är vårt hopp; döden kunde inte behålla Jesus, för han hade ingen synd – det som är ditt och mitt problem.

Vi kan också läsa i Kolosserbrevet 2. Det är välkända verser, nog så viktiga att påminna om. Det är så mycket som vill ta tag i våra sinnen, så mycket som vill få oss på andra tankar. Fienden är inte sen, han är inte lat när det gäller att få oss på an-

dra tankar och börja tänka otrons tankar.

"Såsom I nu haven mottagit Kristus Jesus, Herren, så vandren i honom och varen rotade i honom och låten eder uppbyggas i honom och befästas i tron, i enlighet med den undervisning I haven fått, och överflöden i tacksägelse. Sen till, att ingen får bortföra eder såsom ett segerbyte genom sin tomma och bedrägliga »vishetslära», i det att han åberopar fäderneärvda människomeningar och håller sig till världens »makter» och icke till Kristus ..." (Kol 2:6-9).

Och så kommer en otroligt viktig vers:

"Ty i honom bor gudomens hela fullhet lekamligen, och i honom haven I blivit delaktiga av den fullheten, i honom som är huvudet för alla andevärldens furstar och väldigheter. I honom haven I ock blivit omskurna genom en omskärelse,

som icke skedde med händer, en som bestod däri att I bleven avklädda eder köttsliga kropp; jag menar omskärelsen i Kristus. I haven ju med honom blivit begravna i dopet; I haven ock i dopet blivit uppväckta med honom, genom tron på Guds kraft, hans som uppväckte honom från de döda. Ja, också eder som voren döda genom edra synder och genom edert kötts oomskurenhet, också eder har han gjort levande med honom; ty han har förlåtit oss alla våra synder. Han har nämligen utplånat den handskrift som genom sina stadgar anklagade oss och låg oss i vägen; den har han skaffat undan genom att nagla den fast vid korset. Han har avväpnat andevärldens furstar och väldigheter och låtit dem bliva till skam inför alla, i det att han i honom har triumferat över dem" (v 9-15).

Det här är oerhörda verser. Tänk om människor fick syn på den här Jesus. Att det inte bara handlar om att prata om kärlek, som är så lätt idag, utan att det finns något bakom orden. Men tänk att när vi talar om Guds kärlek, då finns det någonting bakom, det finns en tyngd som verifierar kärleken. Det finns något som representerar kärleken, och det är Gud själv. Det är Gud som steg ner. Gud som fick en kropp – Jesus, Guds son. En kropp beredde du åt mig.

Jesus vann seger över synden. Döden kunde inte behålla honom, och Gud uppväckte honom från de döda. Det är det som är ditt och mitt hopp, och det är

**Vi tror på den
Jesus som var
Gud som steg
ner, Ordet som
blev kött. Det
är han som
kan förvandla
människors liv.**

det som är människors hopp idag. Vi kan inte reformera världen med fina ord. Nej, vi måste presentera den korsfäste Jesus, men också den uppståndne Jesus. Det är så otroligt viktigt att vi inte tappar bort evangelium, för om vi tappar evangelium blir vårt arbete ingenting värt. Då blir allt vi gör förgäves. Låt oss ha kvar det som är det viktigaste av allt: "Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv."

Då jag följer med i det som händer i världen blir jag frustrerad och ledsen. Då är det så skönt att få påminna varandra om vem Jesus verkligen är. Vi får gå framåt i tro. Jag tänkte också läsa i Romarbrevet 6 om dopet, och vilket liv vi verkligen får leva. Det är inte så att Gud lämnar oss åt vårt öde på något sätt, att "nu har ni fått det här, nu klarar ni er själva". Nej, vi får vandra med honom dag för dag. Han släpper inte taget om oss, och vi ska inte släppa taget om honom, utan vi ska hålla oss nära honom. Och han ser allt.

Jag tänkte på det som Job utropade: "Ack, att allting blev upptecknat i en bok" för det är inte så att vårt liv går Gud förbi, att han är ointresserad. Nej, allt finns upptecknat. Allt. Allt det vi brottas med i vardagen, i allt som händer, allt som vi drabbas av. Jag tror att Job fick bönesvar, för vi läser i Uppenbarelseboken hur böcker fick upplåtas. Allt var skrivet om människor. Vare sig de hade gjort gott eller ont, allt var upptecknat. Våra liv går inte Gud förbi.

Vi läser i Romarbrevet 6:3:

"Veten I då icke att vi alla som hava blivit döpta till Kristus Jesus, vi hava blivit döpta till hans död? Och vi hava så, genom detta dop till döden, blivit begravna med honom, för att, såsom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet, också vi skola vandra i ett nytt väsende, i liv. Ty om vi hava vuxit samman med honom genom en lika död, så skola vi ock vara sammanvuxna med honom genom en lika uppståndelse. Vi veta ju detta, att vår gamla människa har blivit korsfäst med honom ..." (v 3-6).

Här ser du den kropp som vi bär på, köttet som vi har sådana problem med. Det är vår gamla människa som har blivit korsfäst med honom.

"... för att syndakroppen skall göras om intet, så att vi icke mer tjäna synden. Ty den som är död, han är friad ifrån

I den här märkliga tiden när hela världen ställs på ända på olika sätt, där människor vet varken ut eller in och är rädda, har vi fått sanningens ord.

synden. Hava vi nu dött med Kristus, så tro vi att vi ock skola leva med honom, eftersom vi veta att Kristus, sedan han har uppstått från de döda, icke mer dör; döden råder icke mer över honom" (v 6-9).

Amen! Halleluja! Döden råder inte mer!

"Ty hans död var en död från synden en gång för alla, men hans liv är ett liv för Gud. Så mån ock I hålla före att I ären döda från synden och leven för Gud, i Kristus Jesus" (v 10-11).

Varför? För att Jesus dog och uppstod.

"Och ställen icke edra lemmar i syndens tjänst, att vara orättfärdighetsvapen, utan ställen eder själva i Guds tjänst, såsom de där från döden hava kommit till livet, och edra lemmar i Guds tjänst, att vara rättfärdighetsvapen. Ty synden skall icke råda över eder, eftersom I icke stån under lagen, utan under nåden" (v 13-14).

Tänk vilken underbar verklighet vi kan leva i. Det handlar om att se på honom, klamra sig fast vid Jesus.

Man kan säga mycket mer, men jag tror att budskapet har gått fram. Det är underbart att tänka på Jesus. Det har varit några svåra år, det är mycket som på olika sätt har drabbat och ställt till det. Vi kan ibland önska att allt var som förr, men vi ska inte tänka så. Gud leder oss framåt. Han har en plan för oss. Tänk att var och en får gå i förberedda gärningar. Att vi får den rätta synen på Jesus, det är A och O.

Det betyder allt, att få se på honom sådan han är, och inte som en kulturell Jesus som inte kan göra någonting, utom möjligtvis komma med några råd och fina ord. Men vi tror på den Jesus som dog och uppstod. Vi tror på den Jesus som var Gud som steg ner, Order som blev kött. Det är han som kan förvandla människors liv. Det handlar inte om att få en drägligare tillvaro – det handlar om att få evigt liv – för den här världsordningen går mot sitt slut.

Vi är inte här för att underhålla, och församlingen är inte här för att vara ett slags serviceorgan för samhället och sköta allt det där som är svårt. Församlingen är här för att vara en stad på berget, och vara ljuset som vi läste om. Det skenet får vi också vara med att sprida. Staden på berget som inte är undanskymd, utan en stad som människor kan se.

Jag ska avsluta med att referera igen till det som jag började med i Job. Jag tycker det står så underbart också i de här orden i Job 19:23-24:

"Ack att mina ord skreves upp, ack att de bleve upptecknade i en bok, ja, bleve med ett stift av järn och med bly för evig tid inpräglade i klippan!"

Är det Jesus som är klippan här? Jag vet inte, men det är något mäktigt i de här orden.

"Dock, jag vet att min förlössare lever, och att han till slut skall stå fram över stoftet" (v 25).

Det är inte vår kropp som är det viktiga här, utan det är hans. Den nya uppståndna kroppen som också vi ska få vara en del av när vi uppstår med honom. Det är han som skall stå fram över stoftet.

Och så står det:

"Och sedan denna min sargade hud är borta, skall jag fri ifrån mitt kött få skåda Gud. Ja, honom skall jag få skåda,

mig till hjälp, för mina ögon skall jag se honom, ej såsom en främling; därefter tränar jag i mitt innersta" (v 26-27).

Vi ska också läsa i Uppenbarelsboken. Job sa att "jag skall få skåda honom". På ett vis har vi ju redan fått se vem Jesus är. Men tänk att vi en gång ska få se honom verkligen som han är när han en dag kommer. Vi ska få möta honom. Det står ju: "Honom tror ni på utan att ha sett honom." Vi har sett honom för våra hjärtan, vi har fått se Jesus som vår Frälsare, men den gången ska vi se honom. Då står det att vi ska få nya kroppar, att vi ska bli förvandlade.

Vi läser i slutet av Uppenbarelsboken. Detta, som är vårt hopp, ligger framför. Vi ska få se Jesus, vår Frälsare, och vi ska öga mot öga få tacka honom. Vi kan läsa om böckerna i kapitel 20:

"Och jag såg en stor vit tron och honom som satt därpå; och för hans ansikte flydde jord och himmel, och ingen plats blev funnen för dem. Och jag såg de döda, både stora och små, stå inför tronen, och böcker blevo upplåtna. Och jämväl en annan bok blev upplåten; det var livets bok. Och de döda blevo dömda efter sina gärningar, på grund av det som var upptecknat i böckerna" (v 11-12).

Det finns böcker, men så finns också livets bok. Det finns böcker där allting är uppskrivet. Men du, det viktigaste står i den sista versen:

"Och havet gav igen de döda som voro däri, och döden och dödsriket gävo igen de döda som voro i dem; och dessa blev dömda, var och en efter sina gärningar. Och döden och dödsriket blevo kastade i den brinnande sjön; detta, den brinnande sjön, är den andra döden. Och om någon icke fanns skriven i livets bok, så blev han kastad i den brinnande sjön" (v 13-15).

Det är oerhört allvarligt. Det finns böcker, men det finns också livets bok. Tänk att för oss är det inte ett hot, för människan är det en möjlighet. Tänk att Gud har en livets bok där han upptecknar alla dem som tar emot Jesus, de som tror på honom. De får vandra från döden till livet, och bli uppskrivna i livets bok. Amen.

Sedan står det i sista kapitlet:

"Och han visade mig en ström med vatten, klar som kristall. Den gick ut från Guds och Lammets tron och flöt fram mitt igenom stadens gata. Och på båda sidor om strömmen stodo livsträd, som gävo tolv skördar, ty de buro frukt var månad; och trädens löv tjänade till läke-dom för folken. Och ingen förbannelse skall vara mer. Och Guds och Lammets tron skall stå där inne, och hans tjänare skall tjäna honom och skola se hans ansikte; och hans namn skall stå tecknat på deras pannor" (Upp 22:1-4).

Det här är något som ligger framför och som är vårt hopp. Vi ska få se Jesus, se vår

Frälsare, och vi ska öga mot öga få tacka honom.

Här i tiden får vi representera honom genom att vara förmedlare av evangelium. Vi ska visa Jesus för människor. Vi gör det genom våra liv, våra handlingar, genom vårt vittnesbörd. Apostlarna fick uppleva det här, och du och jag – vi får också vara med. Gud vill använda oss i sin tjänst, hur det än ser ut. I den här märkliga tiden när hela världen ställs på ända på olika sätt, där människor vet varken ut eller in och är rädda, har vi fått sanningens ord. Vi har fått evangelium, och vi vet att den här världen är i den ondes våld, men också att den här världsordningen går mot sitt slut. Men vi känner också Jesus Kristus, vår Frälsare – och honom får vi fortsätta predika om.

Hans namn skall bli känt. Jesus, han som kom för att frälsa sitt folk. Amen. ■

Denna artikel är avskriven från ett möte. Scanna qr-koden under med din telefon för att komma direkt till videon på Youtube.

SÄRLA
REGN

MIDNATTSROPET

Evangelium i ord & ton!

FÖRLAG

INGA
ANDRA
GUDAR

PER-ARNE IMSEN

Arne Imsen

Fruktad
Frihet

Här kan du beställa böcker utgivna av Maranataförsamlingen, Midnattsropet, och andra böcker som finns på lager. Välkommen!

<https://butik.midnattsropet.se>

Mitt ok är milt och min börda är lätt

Vittnesbörd av David Bertz

Jag vill dela några verser som ni säkert har läst många gånger. De står i Matteus 11:28–30:

”Kom till mig, alla ni som arbetar och är tyngda av bördor, så ska jag ge er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, för jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då ska ni finna ro för era själar, för mitt ok är milt och min börda är lätt.”

Av en lite oväntad anledning har de här verserna blivit starka för mig på nytt den senaste tiden. Jag har arbetat med mjölkkor tidigare i livet och har alltid varit fascinerad av djurhållning. Nyligen såg jag en dokumentär där en veterinär berättade om sina första år som student. Han besökte en gård med oxar och lade märke till att flera av dem hade djupa skavsår på nacken.

Han frågade bonden: ”Är det fel på oken? Passar de inte?” Oket är träbal-

ken som läggs över två oxar så att de tillsammans kan dra ett lass. Men bonden svarade: ”Det är inget fel på oken. De passar perfekt. Problemet är inte oket. Problemet är om oxen har bestämt sig för att gå under det.”

Om oxen inte accepterar oket kommer den att gå för långt fram eller släpa efter. Då skaver det. Såren uppstår inte för att oket är fel – utan för att djuret kämpar emot.

När jag läste Jesu ord slog det mig: ”Ta på er mitt ok.” Jesus erbjuder oss ett ok. Inte en börda som trycker ner – utan ett ok som han bär tillsammans med oss.

På gården berättade man också att när unga oxar ska tränas, får de gå bredvid en stark och erfaren oxe. Den unga bär känslan av oket, lär sig kommandon, lär sig rytmen – men det är den vuxna som drar det tyngsta lasset.

Det är en stark bild. Vi går inte ensamma. Jesus säger inte: ”Här är ditt lass, kämpa.” Han säger: ”Ta mitt ok.” Det är hans ok, och det är han som bär tyngden.

Jag har upptäckt hur lätt jag försöker lösa livets situationer i egen kraft. Ibland springer jag före och ibland sackar jag efter. Då skaver det. Men när jag stannar upp och underordnar mig hans ledning – när jag bestämmer mig för att gå i takt med honom – då blir bördan lättare.

Mitt ok är milt och min börda är lätt, säger Jesus. Det här året vill jag ta ett steg djupare. Inte bara kalla mig kristen, utan leva som en lärjunge. Gå i takt med honom. Låta honom bära det som är för tungt för mig. För han är mild och ödmjuk i hjärtat, och hos honom finns vila för själen. ■

– Stora stenar föll från mina axlar

Jag har nu passerat 70 år och glömmer ändå inte den dag då jag upplevde min omvändelse, för drygt 40 år sedan. Jag var 28 år och mitt liv hade dittills flutit på ungefär som för de flesta andra: skola, lumpen, arbete, fritid, vänner – allt som fyllde vardagen på den tiden.

Jag växte upp i ett kristet hem, men det påverkade mig inte nämnvärt. Söndagskolan passerade obemärkt. Det enda jag minns därifrån är guldstjärnorna i klisterboken och Petrus i randig skjorta på flanellografen. Själv längtade jag mest ut i skidspåret och till hockeyrinken.

Ett liv utan Gud – men inte utan längtan

Ungdomen präglades av popmusik. Det ledde till engagemang i olika poporkestrar, som senare övergick i dansmusik som ung vuxen. Under hela uppväxten blev jag inbjuden till kristna möten, men tackade nästan alltid nej. Jag tyckte inte att kristen verksamhet hade något intressant att erbjuda. Tvärtom – vid de få tillfäl-

len jag följde med upplevde jag det som påträngande och blev snarare stött av ovationer.

Att Herren redan då ville ha ett "samtal" med mig fanns inte ens i min föreställningsvärld. På gott och ont blev jag heller aldrig medsläpad till kyrkan, vilket jag i dag är tacksam för. Tron blev inte påtvingad. Jag upplevde mig fri att gå min egen väg – samma väg som många av mina vänner: sol, bad, disco, dans, musik, karriär, och så småningom alkohol och tjejer. Samtidigt fanns också en önskan att bilda familj.

Jag sökte sanningen och tyckte mig genomskåda mycket av det jag mötte inom politik och kultur. Jag ansåg mig ha kloka åsikter. Men åren gick, och snart började misstanken växa: att jag själv inte var sann – varken mot mig själv eller mot andra.

Fasaden började rämna

Jag kunde lova mig själv, bakfull en söndagsmorgon, att aldrig mer dricka en droppe alkohol. Ändå stod jag glatt på

Systembolaget redan på torsdagen. Självd destruktivitet och förljugenhet, med allt som följde i dess spår, började sakta men säkert tynga både samvete och självkänsla.

Utåt sett fungerade allt. Jag hade höga betyg från grundskolan, två slutbetyg från gymnasiet, och fick höra på arbetsförmedlingen att jag hade "mulljord i fickorna". Få förstod vad som pågick under min fryntliga yta. Men efter mitt tredje brutna förhållande blev det tydligt – inte bara för mig – att jag hade kört i diket.

Förbön i det fördolda

Min mor anade oråd. Utan min vetskap började hon be för mig tillsammans med nära kristna vänner. Hon lade också en Bibel på nattduksbordet i mitt barndomshem, där jag ibland sov över – som enda läsning.

Av nyfikenhet började jag läsa i evangelierna, ungefär som man läser en kvällstidning. Och det slog mig: denne Jesus var ju en riktig karaktär. Han som jag senare förstod ser i det fördolda, hörde säkert

mina tysta ovationer. Men utåt var det helt otänkbart att jag på allvar skulle vilja ha med honom att göra. Jag körde mitt eget race.

Ett avgörande besök

Så händer något märkligt. En kvinna i Oslo får en syn där hon ser ordet Sundsvall skrivet i eldskrift. Hon tar reda på var staden ligger, sätter sig på tåget och anländer en vardagskväll till Sundsvall. I ortstidningen läser hon om ett bönemöte i Smyrnaförsamlingen, dit hon går – och där möter hon min mor, som också tar emot henne i sitt hem.

Jag mötte denna kvinna vid en måltid hos mamma. För första gången attraherades jag av vad Jesus hade gjort i en människas liv. Men jag åkte ändå hem till mitt.

Samma kväll ringer mamma och frågar om jag vill följa med på ett möte. Till min egen förvåning svarar jag ja.

Överbevisad av Anden

När vi närmar oss GA-kyrkan – den stora statskyrkan där mötet hölls – kastar jag en blick mot en aula där kören jag sjöng i hade övning. Jag tänkte: Vart är jag egentligen på väg?

Längst bak i kyrkan får jag höra Sigvard Wallenbergs gripande vittnesbörd om vad Gud gjort i hans liv. Det griper mig till tårar. I efterhand har jag förstått att Guds Ande övertygade mig om tre saker – på mindre än tjugo minuter: synd, dom och rättfärdighet.

Jag blev överrumplad, övermannad och avslöjad. Och jag hade bara ett val kvar: att ge upp. Hit, men inte längre. Min egen väg var slut.

Jesus säger att Anden ska överbevisa världen om synd – ”ty de tror inte på mig”. Jag som aldrig trott. Om dom – ”ty denna världens furste är nu dömd”. Där föll mina tvivelaktiga ambitioner. Om

Börje Håsäther hörde av sig till Midnattsropet efter att ha läst en dikt av Majlen Rönnlund, som publicerades i MR 3-2025. Han tonsatte och spelade in dikten, som finns att lyssna till här:

”Att vara Guds barn”

rättfärdighet – ”ty jag går till Fadern”. Lösningen låg där, rakt framför mig.

En börda föll

Gråtande reste jag mig ur bänken och gick fram vid Sigvards inbjudan. Han bad en tyst bön. På väg ut mötte jag min mors norska väninna som sa:

- Nå er du frelst.
- Jag känner ingenting, svarade jag.
- Jo da, nå er du frelst, stod hon på sig.

Jag kände fortfarande inget. Men utanför kyrkporten hände det. Det var som om stora stenar föll från mina axlar – syndabördan. Upplevelsen var påtagligt verklig, men bara jag märkte den. Jag blev så gripen att jag satt länge i bilen och grät över ratten innan vi kunde åka hem.

Ett nytt liv tar form

Nästa dag, en tisdag, stannade jag upp på jobbet vid tiotiden. Jag hade inte svurit en enda gång under hela morgonen. Är det det här de kallar frälst? frågade jag mig själv.

Den kommande veckan grät jag varje kväll på min säng. Jag fick en obändig lust

att be, bekänna mina synder och läsa Nya testamentet – vilket blev, och fortfarande är, mitt livselixir. Det var som att duscha efter 28 års nedsmutsning.

Under en bönestund tog orden slut på svenska. Då kom något annat över mina läppar – ord jag inte kände igen, från mitt innersta. Det växte snabbt i styrka. Som att ha andats genom sugrör och plötsligt komma ut i frisk luft. Det var Andens flöde.

Begäret efter alkohol försvann omedelbart och har aldrig återkommit. Mitt nya hjärta tillät inte ens små överdrifter. Jag lade ner alla ambitioner att bli ”något”: snyggast på gymmet, kulturell i kören, bästa dieten, bästa ljudanläggningen. Dansmusiken tynade bort – men musiken tog en ny riktning: uppåt.

Jag fyllde mitt inre varje morgon innan jag gick hemifrån. Ofta fick jag tydliga tilltal om vem jag skulle vittna för den dagen. Jag gick med i en nystartad bönegrupp som blev avgörande i början. Allt var förberett.

Bakom min omvändelse fanns kristna från nästan alla församlingar i staden. Mötet arrangerades av *Full Gospel Business Men*. Sigvard verkade i Tältmissionen. Min mors väninna kom från Maranata i Norge. Detta breda spektrum har gjort att jag haft vänner i alla kristna läger – även om jag inte delar alla läror i alla delar.

Jag är djupt tacksam till Gud för alla som stod bakom min omvändelse.

Jesus kallar dig

Efter några veckor hörde jag samma röst inom mig: Nu kan du gå vart som helst i hela världen och berätta om mig. Jag – som inte ens ville ha med honom att göra. Men han ville ha med mig att göra.

”Han älskade oss medan vi ännu var syndare.” (Rom 5:8)

Det gäller också dig som läser detta och kanske känner dig helt körd. Du är känd och älskad av Gud. Det som saknas är kontakt.

Gör som jag gjorde. Smygläs evangelierna. Titta närmare på Jesus. Blir du imponerad – då är du nära. Bjud in honom i ditt hjärta.

”Var och en som åkallar Herrens namn ska bli frälst.” (Rom 10:13)

Gåvan är redan given. Koden för att öppna paketet börjar på J ... J-E-S-U-S.

Du är efterlängtnad! ■

Det var som om stora stenar föll från mina axlar – syndabördan. Upplevelsen var påtagligt verklig, men bara jag märkte den. Jag blev så gripen att jag satt länge i bilen och grät över ratten innan vi kunde åka hem.

Bed, sök, klappa på

Appell av Robin Vidén

Vi sjunger sånger med budskap om hur Jesus blev människa, och det är ju inte vem som helst vi sjunger om. Det är Jesus, Guds enfödde Son.

Vi som människor, är stoftmänniskor, varken mer eller mindre, oavsett hur duktiga eller akademiska vi är. Vi kan tycka att vi är stora, mäktiga människor, men dock är vi bara stofthyddor – lera. Av jord är vi komna, och av jord ska vi åter bli. Det är människan.

Det är inte för intet som Jesus säger: "Var och en som ber, han får, och den som söker, han finner." Det är klarhet i det där. Har vi tappat bort något? Har vi kanske tappat bort oss själva i tiden? Har vi gått vilse? Ja, om vi ber, då är det något vi har behov av. Det kanske saknas något i ditt hem, och du går till din granne: Har du lite socker, har du lite mjöl? Kan jag få låna?

Den som ber, han ska få, säger Jesus. Och för den som klappar, för honom ska det vara upplåtet. Frågetecknen blir utopstecken när vi kommer till Jesus.

Samtidigt ser vi en värld i kaos. En destruktiv människosyn råder och man kan undra: vilket århundrade lever vi i? Det är inte så stor skillnad på människan sedan brodermordet strax efter Eden, då Kain blev vred på sin broder och slog ihjäl honom. Gud frågade honom vad han hade gjort. Kain stod där inför honom som ser

allt och vet allt, och svarar: Jag? Vadå? Ska jag ta vara på min broder? Inte vet jag var han är.

Människan snärjer sig själv. Hon bedrar sig själv genom syndens makt. Det är något förfärligt hur det som bor i en människas hjärta och sinne drar henne neråt.

Mitt i allt detta mörker, i allt kaos stiger Gud ner, av kärlek.

"Ty så högt älskade Gud människorna att han utgav sin Son, för att var och en som tror på honom inte ska förgås, utan ha evigt liv i honom" (Joh 3:16).

Gud lovar evigt liv, och att den som tror på honom inte ska gå förlorad. Ett evigt, obrutet liv.

I Efesierbrevet 1:3 är ordet "välsignad" återkommande:

"Välsignad vare vår Herre Jesu Kristi Gud och Fader, som i Kristus har välsignat oss med all den himmelska världens andliga välsignelse" (Ef 1:3).

Gud har utvalt Kristus, och när vi kommer till honom förstår vi att vi är utvalda i honom. Redan före världens grund var lagd utvalde han oss, och när vi kommer till Jesus öppnas någonting helt nytt. Vi får lasta av vårt gamla liv vid Golgata – platsen för ett förr och ett nu, en avstjäpningsplats för det gamla.

Jesus blev vårt offerlamm. Gud är Gud

inför vår Herre Jesus Kristus som människoson. Gud är Fader inför vår Herre Jesus Kristus som Guds Son. När han kom förde han gudomlighet in i människan genom Jesus Kristus, och i uppståndelsen fördes mänsklighet in i gudomligheten. Till den tvivlande lärjungen Thomas sa han: Se mina händer. Thomas, kom. Du som tvivlade, kom. Du som hade frågor, kom. Se mina händer, min sida.

"Min Herre och min Gud. Nu tror jag", svarade Thomas.

Inga frågetecknen. Den som ber, han ska få. Den som klappar på hans hjärtas dörr, för honom ska det vara upplåtet.

Gud som är Ande blev människa, för att vi som människor skulle nå honom. Vi har fått barnaskap, och inte bara ett barnaskap som vid en adoption. Här handlar det om en judisk far som kallar på sin son: "Tiden är inne. Kom. Nu ska du träda in i arvet." Vi har fått söners rätt, och snart ska barnskapet bli fullbordat för oss! Vi ska få se vilket arv vi har – ett oerhört arv inför honom.

Vi är förutbestämda till barnskap och att vara utvalda i honom, för Gud har utvalt Jesus. När vi kommer till Jesus är vi utvalda i honom. Han var det slaktade Lammet redan före tidsåldrarnas begynnelse. "Ty så högt älskade Gud världen", och hans kärlek kommer vi aldrig att kunna greppa.

Vi är benådade. Det finns en skuld att betala, som vi inte kan betala. Vi kan inte ersätta den skuld som synden fört med sig. Mänskligheten har förlorat vägen och missat målet. Men den som klappar, för honom ska det vara upplåtet. Den som söker, han ska finna. Den som ber, han ska få. Det är Jesu egna ord till människan. Skulden kunde inte betalas, men Gud blev människa i Jesus Kristus.

Alla var ute efter människan i Jesus Kristus. Konungarna var ute efter honom. Herodes var ute efter honom. Föräldrarna skulle ha kunnat ta gossebarnet till Herodes, eftersom Herodes sökte honom. De hade kunnat ta barnet, åka till Jerusalem inför Herodes och säga: här är gossebarnet. Ingen skulle ha kunnat göra någonting. Men det var inte den vägen Gud valde.

De fick fly till Egypten, han var Guds offerlamm. Man ser människorna; den ena efter den andra förskräcktes över att en konung hade fötts i Davids stad, i Betlehem. Man skulle utforska det noga. Var är han? Herodes kallade till sig alla präster. Vad är det som sägs inför mig? Vem är han? Ska någon födas?

Han ska bli konung. Han är konungarnas Konung och herrarnas Herre. Han är Människosonen, han som bryr sig om människan. Han som delade människors lidanden – han läkte hjärtats sår, öppna-

de blindas ögon, helade och upprättade människor på ett underbart sätt.

Ibland behövdes inga ord. Allting avslöjades ändå inför honom. Och sedan blev en människa fri från krafter som människorna inte kunde rå på.

Gud är den levande. Den som ber, han ska få. Den som söker, han ska finna. Och för den som klappar ska det vara upplåtet. Han har benådat oss. Priset kunde inte vi betala, men han kom och betalade fullt och helt.

Vi har fått den helige Ande, en underpant, ett insegel. När konungen skickar ett bud och sätter sin stämpel på en kungörelse, då är det kungligt. Då kan ingenting återtas. Vi har ett kungligt insegel över våra liv genom den helige Ande, om ett arv, om något som ligger framför. Det är ett insegel genom den helige Ande över våra liv.

Inte bara i oss, utan han har också beklätt oss med sin kraft. Det är ett insegel på att vi är hans egendomsfolk. Vi har gått från att vara stoftmänniskor till att bli hans egendomsfolk, som snart ska förlossas till hans härlighets pris. Ett underbart insegel genom den helige Ande.

Vi är hans söner. Vi är födda, inte av någon mans vilja, utan ovanifrån. Vi har fått rättigheter.

Jesus har fullständigt krossat åklagarens huvud, den gamle ormen, fienden till allt gott verk. Mandråpare, lögnare, säger

Skriften om honom. Han är besegrad i Kristus Jesus.

Kommer vi till honom, då är vi i Kristus Jesus och fienden når oss inte. Vill han anklaga oss, säger Fadern: -Jag ser Robin genom Jesus Kristus. Han är fri. Han är förlossad. Åklagaren är besegrad.

Mycket kan vilja få oss modfällda eller skaka om oss, men Herren Jesus lever. Be, du ska få. Sök, du ska finna. Klappa på, och för dig ska det vara upplåtet. Gud är ljus, och inget mörker finns i honom. Han är liv.

Jesus söker frälsa människor även idag. Var och en som vill tar han emot. Han lossar bördor och befriar från bojor. Istället fyller han ditt liv med sann frid och glädje. Snart kommer Jesus igen. Amen! ■

Denna artikel är avskriven från ett möte. Scanna qr-koden under med din telefon för att komma direkt till videon på Youtube.

TRON ÖPPNAR FÖR GUDS TANKAR

När vi lämnar utrymme för Guds Ande lämnar vi utrymme för Guds tankar. Då leder Gud på en underbar väg – inte en smärfri, men en underbar väg.

Vi läser från Jesaja 55:8:

”Se, mina tankar äro icke edra tankar, och edra vägar äro icke mina vägar, säger Herren. Nej, så mycket som himlen är högre än jorden, så mycket äro ock mina vägar högre än edra vägar och mina tankar högre än edra tankar.”

Det här är starka ord, för också våra tankar är ju betydelsefulla. I Romarbrevet ger aposteln Paulus perspektiv på situationen i världen och bland människorna. Gud hade gett lagen åt judarna, och lagen talade tydligt om Gud och om hans vilja, men trots detta missade de Guds vilja.

När Jesus kom blev det avslöjat, men dessa som var så kunniga i Skriften missade det ändå, de missade allting för de kunde inte acceptera det – och ändå var det Guds plan och Guds tankar.

En förstockelse kom över det judiska folket, som inte gällde alla, men representativa grupper i det judiska samhället. Detta hade helt kunnat stänga vägen för evangeliets väg ut i världen, om inte Gud hade lett det på ett annat sätt – genom de apostlar han kallade som sina redskap.

I Romarbrevet 2:14-15 skriver Paulus:

”Ty då hedningarna, som icke hava lag, av naturen göra vad lagen innehåller, så äro dessa, utan att hava lag, sig själva en lag, då de ju sålunda visa att lagens verk äro skrivna i deras hjärtan. Därom utgöra också deras egna samveten ett vittnesbörd, så ock, i den inbördes umgälgelsen, deras tankar, när dessa

anklaga eller ock försvara dem.”

Det var det här ordet jag i inledningen hade i sikte när jag sa att våra tankar är betydelsefulla. Men de är inte lika betydelsefulla som Guds tankar, och det var något som Jesu apostlar fick lära sig. Under en sträng lektion i Matteusevangeliet 16 blir Petrus tillrättavisad och förmanad av Jesus:

”Dina tankar är inte Guds tankar, utan människotankar.”

Petrus resonerade mänskligt sett ganska klokt, både för och emot, och med hänsyn till vad som är gott för människan. Det hade ju varit gott för Jesus, om han bara varit en människa – att slippa gå till korset. Men det hade verkligen inte varit gott för oss; det hade varit förskräckligt ont om han inte gjorde det. Här ser vi hur annorlunda Gud tänker. Visst är det gott att slippa lida. Men om Jesus hade sluppit lida hade det profetiska ordet inte fullbordats, och han hade inte utfört sin frälsargärning och sitt försoningsverk.

Nu kan vi fundera på vad Jesus kallade Petrus:

”Gå bort ifrån mig, du Satan, du är mig till hinder, du besinnar icke vad Gud tillhör utan vad människor tillhör” (Karl XII:s bibelöversättning 1873).

Dina tankar är icke Guds tankar, utan människotankar. Det är tydligt i Skriften, att när Guds tankar får utrymme går vi en annan väg. Om vi bara utgår från våra egna tankar för att väga för och emot, i

resonemang och diskussion, kommer vi aldrig att komma fram till vad Gud tänker. Jakobs brev 5:10 säger:

”Mina bröder, tagen profeterna, som talade i Herrens namn, till edert förredöme i att uthärda lidande och visa tålmod.”

De uthärdade lidande, men Gud använde dem för att utföra sina gärningar då de var tillgängliga för Gud, och därmed för Guds tankar, och det är bara tron som öppnar för dessa Guds tankar:

”Utan tro är det omöjligt att tackas Gud. Ty den som kommer till Gud måste tro att han är till och att han lönar dem som söker honom” (Hebr 11:6).

Mose trodde Gud, och vid den brinnande busken fick han av Gud själv veta att Guds namn var jag är. Den som vill komma till Gud måste tro att han är, och att han lönar den som söker honom. Vägen vi har att gå då vi tror på Gud är en annan väg, och profeterna fick erfara att den vägen inte var smärfri. De rådande värderingarna var så främmande och avlägsna för allt vad Guds Ande talade till dem om och orsakade lidanden.

Det var en särskilt svår tid då kung Ahab regerade i Israel. En förskräcklig avgudadyrkan rådde i landet genom hans hustru, drottning Isobel, och det blev alltmer populärt att hänge sig, och majoriteten drogs med.

Profeten Elia trodde i detta läge att han var helt ensam. Men Gud talade till honom om att han hade sju tusen man

kvar i landet som inte böjt sina knän för Baal. Vad innebär det att böja sina knän för Baal? Jo det är absolut att överge Guds tankar. Men Elia trodde Gud och trodde att han är, vilket öppnade för Guds tankar, ja det öppnade för ett Guds budskap.

Hur skulle nu Elia kunna bära fram detta Guds budskap? Det fanns ju ingen som ens tänkte i de banorna, det fanns ingen öppning och möjlighet. Men Gud ledde honom så att han fann en väg och kunde träda fram inför konung Ahab. Det är så berättelsen om Elia börjar. Plötsligt står han där inför konung Ahab. Vi vet inget om hans barndom eller kallelse, inget om hur han blev profet eller vem som undervisat honom. Han bara står där och talar till konungen.

”Och tisbiten Elia, en man som förut hade uppehållit sig i Gilead, sade till Ahab ...” (1 Kung 17:1).

Hans budskap och ärende var väldigt annorlunda. Det var inte för att ropa ut till alla, nej, det skulle ha varit att förslösa det budskap han hade fått, och han var tvungen att hålla sig i Gilead – tills tiden var inne.

På samma sätt var det med Johannes Döparen som trädde fram ”i Elias ande och kraft” (Luk 1:17). Han trädde inte fram förrän en mycket speciell tidpunkt: ”... då kom Guds ord till Johannes, Sakarias son, i öknen” (Luk 3:2) – och då trädde han fram.

Men när det gäller Elia sägs ingenting om hans barndom och uppväxt, om hur han mötte Gud eller hur han tog emot undervisning. Nej, han bara stod där. Han trädde fram i rätt tid och framförde Guds tankar. Liknande möter vi hos Melkisedek som står där ”utan fader och moder, utan begynnelse på sina dagar och utan ände på sitt liv” (Hebr 7:3).

När Jesus talar med Nikodemus i Johanne 3, säger han:

”Vinden blåser vart den vill, och du hör dess sus men vet icke varifrån den kommer, eller vart den får; så är det med var och en som är född av Anden.”

Han sa inte: ”vinden blåser vart du vill”, för det gjorde den inte. Inte heller: ”vinden blåser vart vi vill”. Det gör den inte. Vinden blåser vart den vill, och du hör

Bibelstudium av Hans Lindelöw

dess sus.

När vi lämnar utrymme för Guds Ande lämnar vi utrymme för Guds tankar. Då leder Gud på en underbar väg – inte en smärtfri, men en underbar väg. Vi läser om dem som vandrade på den vägen i trons höga visa (Hebreerbrevet 11). Vi läser om Guds tankar hos vittnet Stefanus, när han stod inför Stora rådet (Apostlagärningarna 7). Det är karaktäristiskt att de trodde på Gud och de upplevde förföljelse, men de trodde på Gud.

Jag kommer ihåg hur broder Arne Imsen undervisade utifrån Andra Timoteusbrevet 3:12: ”Så skola ock alla de, som vilja leva gudfruktigt i Kristus Jesus, få lida förföljelse.” Det står inte ”alla de som vill leva”, och inte heller ”alla de som vill leva gudfruktigt”, även om det är gott. Nej, det står: ”alla de som vill leva gudfruktigt i Kristus Jesus.” Det är en tydlig och avgörande bestämning.

Hur får vi tag i dessa Guds tankar? Tro öppnar för Guds tankar, och lidandet befäster oss på den väg där vi inte avvisar Guds tankar.

Skulle Gud ha några tankar år 2026? Ja, tänk att det har han. Han är den som var och är och som ska komma. Det står inte att han bara var. Det står inte att han bara var och är. Han var, han är och han ska komma. Varför skulle inte Guds tankar då

få utrymme?

Här möter vi den andliga striden i tillvaron, i en värld så full av tankar. Det handlar om tankar som blir allt mer avancerade, t ex inom digitala dimensioner med artificiell intelligens. Men det finns en levande Gud som tänker! Hans tankar är högre än våra tankar och hans vägar är högre än våra vägar. Hur får vi tag i det? Det går naturligtvis inte om det inte blir oss givet. Paulus utropar i Andra Korintierbrevet 9:15: ”Gud vare tack för hans ousägligt rika gåva!” Något har blivit oss givet – en gåva.

Kristus har blivit oss given! När vi har kommit inom hörhåll för det glada budskapet så får vi se in i det här storslagna: Kristus har blivit oss given. Han har själv överlämnat sig, först och främst åt sin Fader, men också åt oss. Vi har överlämnat oss åt honom,

men också åt varandra, och Kristus får en kropp i tiden. Denna kropp är inte kallad att vara fylld av människotankar eller artificiell intelligens, utan av Guds levande tankar.

Som avslutning återvänder vi till inledningen där vi läste ur Jesaja 55:8:

”Se mina tankar är inte era tankar. Och era vägar är inte mina vägar, säger Herren. Nej så mycket som himlen är högre än jorden. Så mycket är också mina vägar högre än era vägar. Och mina tankar högre än era tankar.”

Guds tankar är levande också i vår tid. ”Tänk i din vrede på att förbarma dig” (Hab 3:2). Ja, mitt i en tid av vrede tänker han på barmhärtighet. Låt oss be att vi får vara öppna för hans tankar – även när allt ser omöjligt ut. ■

Denna artikel är avskriven från ett möte. Scanna qr-koden under med din telefon för att komma direkt till videon på Youtube.

Kärleken är univers

Bibelstudium av Tage Johansson

Gud har bevisat att Gud inte bara är kärlek, utan han har också bevisat det i handling. Han uppmanar även oss att i handling ge uttryck för den gudomliga kärleken.

Det stora med kärleken är att den är ett nådeserbjudande från Guds sida. Vi får uppleva hur vi blir tömda på oss själva – för i oss själva har vi ingen kärlek – och får istället uppleva som vi läser i Romarbrevet 5:5:

”... och hoppet låter oss icke komma på skam; ty Guds kärlek är utgjuten i våra hjärtan genom den helige Ande, vilken har blivit oss given.”

För att uppleva Guds kärlek så måste vi först och främst uppleva den helige Ande, då det är den helige Ande som utgjuter Guds kärlek i våra hjärtan. Vi har inget av detta i oss själva, men den helige Ande är en levande ström, som när den fyller oss, delger oss av Guds kärlek.

Vi förstår att kärleken är viktig – jag citerar från en sång där det står så här: ”Utan denna kärlek är min gärning kall och död.”

Vi känner till Höga visan och hur den är ett uttryck för kärlek. Kärlek som förebildas i berättelsen om brud och brudgum – i detta fall mer specifikt Salomo och Sulamit, hur de fann varandra och fick uppleva denna djupa kärlek till varandra. Vi förstår att det här är en förebild för Kristus och församlingen.

Därför är det helt avgörande huruvida vi har denna kärlek till Kristus upprättad

i våra hjärtan. Det är inte tungt och svårt att lyda då kärleken är drivkraften. Då blir det istället som Jesus säger: ”... min börda är lätt och mitt ok är mildt.” Kärleken är universums starkaste makt.

Paulus skriver i Korintierbrevet 13 om kärleken och dess karaktär, dess makt och vad den kan åstadkomma. Kärleken uthärdar allting, står det, den tror allting, den hoppas allting. När det står att den uthärdar allting, då ges ett vittnesbörd om vad kärleken förmår.

Att Gud har bevisat sin kärlek, det har vi ett tydligt bevis på i att han sände sin Son. Han undanhöll honom inte utan gav oss allt. Vidare gav Jesus allt för oss genom den gudomliga kärleken. Han har gett allt för oss. Motfrågan är då: Hur mycket har Jesus fått av oss och av vårt hjärta? Han som utgav sig helt.

Vi förstår att det var ett stort offer Jesus gav för vår frälsning, och han gav det för att han älskade oss. Gud älskade världen så högt att han utgav sin enfödde son, för att det skulle finnas en räddning för människan från en evig undergång.

”Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv” (Joh 3:16).

Höga visan är ett starkt vittnesbörd som vill lära oss och ge oss insikt i den gudomliga kärleken. Boken börjar med en stadfästelse av kärleken i kapitel 1:

”Kyssar give han mig, kyssar av sin mun! Ty din kärlek är mer ljuv än vin. Ljuv

är doften av dina salvor, ja, en utgjuten salva är ditt namn; fördenskull hava tärnorna dig kär” (v 2-3).

Bruden säger också:

”Drag mig med dig! Med hast vilja vi följa dig. Ja, konungen har fört mig in i sina gemak; Vi vilja fröjdas och vara glada över dig, vi vilja prisa din kärlek högre än vin; med rätta har man dig kär” (v 4).

Då det står ”kyssar give han mig”, handlar det om att försoning är upprättad. Kyssar betyder eller förebildar försoning. När den förlorade sonen kom hem igen till sin fader fick han försoningens kyss av honom. Fadern förlät och bevisade vilken kärlek han hade till sonen i det att han

Guds starkaste makt

slaktade den gödda kalven, satte en ring på sonens hand och klädde honom i de finaste kläderna. Den hemmavarande sonen kunde inte smälta det här med faderns kärlek, utan hade bara anklagelser att ge. Men Guds kärlek är sådan att den förlåter, glömmar och kastar allt i glömskans hav. Så handlar Gud i sin kärlek.

I Höga visans andra kapitel handlar det om hur den helige Ande förmedlar Guds kärlek till oss och hur den fyller våra hjärtan med Guds kärlek. Brudens erfarenhet kan vi läsa om i fjärde versen, där det står:

”I vinsalen har han fört mig in, och kärleken är hans baner över mig. Vederkvicken mig med druvkakor, styrken mig med äpplen; ty jag är sjuk av kärlek” (v 4).

Bruden vittnar om hur hon blivit förd in i vinsalen. Vinsalen och vinet är en bild på den helige Ande. Upplevelsen av den helige Ande är ytterst nödvändig för var och en som älskar Jesus. ”I vinsalen har han fört mig in, och kärleken är hans baner över mig.” Vilken erfarenhet!

På pingstdagen började något i lärjungarnas liv som de inte hade upplevt tidigare, då de bildligt talat blev förda in i vinsalen. De var födda på nytt av den helige Ande, men med erfarenheten av hur den helige Ande fick fritt flöde in i deras liv, upplevde de som bruden hur han vederkvicker med druvkakor, styrker med äpplen, jag är sjuk av kärlek.

I inledningen citerade jag en strof från en sång: ”Utan denna kärlek är min gärning kall och död.”

Paulus säger i kärlekens lov i 1 Korintierbrevet 13 att jag skulle kunna ge bort allt. Jag skulle kunna ge bort allt till de fattiga och sjuka, jag skulle kunna låta min kropp brännas upp, ja jag skulle kunna offra allt till det yttersta, men har jag

inte kärlek så är detta av inget värde. Det är hö och strå. Ljudande malm eller en klingande cymbal – tomt och kallt utan något liv.

I fortsättningen av kapitlet talas om vad kärleken förmår. Tänk, kärleken förmår det inte vi förmår. Detta har vi ett tydligt vittnesbörd om när lärjungarna hade blivit döpta i den helige Ande. Då fanns det ingenting som kunde stoppa dem från att fullfölja uppdraget de fått av Gud. Det kostade dem martyrdöd, men kärleken förmår allting.

Det är också så att där Guds kärlek bor, där finns ingen räddhåga. Kärleken driver ut räddhågan. Dessa som nu hade blivit fyllda av den helige Ande var orädda. De fruktade ingenting. Kärleken driver verkligen ut räddhågan.

Aposteln Johannes talar om just detta, att den som räds med tanke på domen, han är inte fullkomnad i kärleken, för kärleken driver ut räddhåga. Och den som räds, skriver han, är inte fullkomnad i kärleken. Tänk att få uppleva detta med den gudomliga kärleken, att ingen räddhåga behöver finnas kvar hos oss. Det är en väckelsesignal till oss om vi upplever denna räddhåga, men kärleken driver ut räddhågan. Ära vare Gud!

Paulus skriver till korintierna: ”Kännen I icke med eder själva att Jesus Kristus är i eder? Varom icke, så hållen I ej provet.” Det handlar inte om själsliga känslor, utan om känslor som har med vårt barnskap att göra. Hur det är med vårt barnskap, och vårt förhållande till Gud?

Ett litet barn som har gjort någonting som inte behagar föräldrarna smyger omkring och är rädd för att bli avslöjad, med blicken sänkt och med fruktan i sitt hjärta. Men när barnet träder fram inför föräldrarna och bekänner: ”så här är det”, och får förlåtelse, får det uppleva föräldrarnas kärlek.

Kärleken är inte enbart en produkt av Gud, om jag får använda det ordet, utan Gud är kärlek. Jag tänker på församlingen i Efesus som började så bra, och som ägde den första kärleken.

Här avslöjas någonting väldigt viktigt för oss: Har man inte den första kärleken, då gör man inte den första kärlekens gärningar. Jesus säger till församlingen:

”Gör åter sådana gärningar som du gjorde under den första tiden.” Hur ska det ske, och hur ska den upprättelsen gå till? Det sker genom att man förstår sitt fall och gör bättring, och får uppleva den första kärleken på nytt igen. Betänk då varifrån du har fallit, och bättra dig, och gör åter sådana gärningar som du gjorde under din första tid. Varom icke, så skall jag komma över dig och skall flytta din ljusstake från dess plats (Upp 2:5).

Den stora uppgiften för en församling – och för dig och mig – är att utstråla någonting. Ljusstaken utstrålar ett ljus, och det är detta som denna gudomliga kärleken åstadkommer. Vi sprider värme och ljus omkring oss när Guds kärlek får fritt rum i våra hjärtan. Det här är en rik och allvarlig lärdom vi får av sändebrevet till Efesus.

Paulus skrev till korintierna, som han hade stor kärlek till. Han hade ju i stort sett fött dem till liv genom evangeliets förkunelse. Han skrev någonting som man kanske hajar till inför och förundras över. Efter en gedigen undervisning avslutar han 1 Korintierbrevet med de här orden (16:22-23):

”Om någon icke har Herren kär, så vare han förbannad. Marana ta! Herren Jesu nåd vare med eder. Min kärlek är med eder alla, i Kristus Jesus.”

Man behöver inte tvivla på att Paulus verkligen upplevde hur Guds kärlek drev

honom till att leva det liv han levde. Vilken människa skulle kunna efterhärma Paulus och leva som han gjorde? Ingen. Men tänk att Paulus fick vara med om detta – först och främst genom Guds nåd – att den gudomliga kärleken var drivkraften i hans livsgärning.

Han gjorde det av kärlek till Kristus. För honom var det inget svårt, utan som han skriver på ett annat ställe: Kristi kärlek tvingar oss. Den tvingar oss. Tänk att uppleva detta i sitt liv, att Kristi kärlek tvingar oss.

Vi upplever, som vi sjunger i sången, när vi har Guds kärlek i vårt hjärta:

”Med nit för själar fyll mitt liv,
den väller fram, den väller fram.
Och mig en glödhet frälsning giv,
den väller fram, den väller fram.
Sänd dina skatter genom mig
till den som går på sorgens stig,
att de må lära känna dig,
din kärleksflod som väller fram.”

Det är stort att vi fritt och för intet kan vara mottagare av den gudomliga kärleken.

Den stora frågan för oss när vi har upplevt den första kärleken är: Vårdar vi den? Ger vi den näring? Bibeln ger exempel på hur vi kan ge näring till kärleken så att den inte slocknar eller tynar bort. Vi kan förbli brinnande i anden genom att vi ger

näring åt kärleken. Annars förlorar vi den på samma sätt som Efesusförsamlingen, som förlorade den första kärleken.

Hur vårdar vi kärleken som vi har fått som en gåva från Gud? Det är ingenting som vi kan göra oss förtjänta av, utan det ges fritt och för intet genom Jesus Kristus.

Vi har detta som Bibeln lär om förnyelse i den helige Ande, för det är genom den helige Ande vi förnyas i kärleken. Vi måste uppleva detta som sångaren sjunger: ”Jag lever vid källan för varje minut.” Gör vi det, då bevaras vi i den gudomliga kärleken så att den fortsättningsvis får strömma till oss. Den väller fram.

Guds kärlek, den väller fram. Den har vällt fram ända sedan pingstdagen och den fortsätter alltså så länge vi är här.

Paulus påminner om tillkommelsen – I frågan om när Jesus kommer tillbaka; har vi den första kärleken? Maranata, du vår Herre, kom!

Vi kan med frimodighet se fram emot hans tillkommelse genom att den gudomliga kärleken får flöda in i vårt liv i det att vi förnyas i den helige Ande. Som vi läste i Romarbrevet 5:5: ”Guds kärlek är utgjuten i våra hjärtan genom den helige Ande.”

Åh vad viktigt det är vilken relation vi har till den helige Ande som fyller våra hjärtan med den gudomliga kärleken. Ja, den är, står det, utgjuten i våra hjärtan

genom den helige Ande. Förnyelse genom den helige Ande, det är hemligheten till att förbli i ett liv i kärlek. Om någon inte har Herren kär, så vare han förbannad. Maranata. Vilket budskap! Paulus ställer var och en inför denna fråga: Hur är det, älskar du Jesus?

Gud bevisade att han älskade oss genom sitt handlande; genom att han utgav sin enfödde son. Följdfrågan är hur kärleken manifesteras genom våra liv.

Jesus ställde frågan till Petrus: ”Älskar du mig?” ”Ja, du vet att jag har dig kär”, sa han lågmält och lite skamset. Men Jesus fortsatte: ”Petrus, älskar du mig?” Då ska du bevisa detta: ”Föd mina lamm, var en herde för mina får.” Våra gärningar visar om vi älskar Jesus.

Är det tungt att umgås med Jesus i bönen? Saknar du hunger och törst efter mer av Jesus? Detta lägger den helige Ande ner. Därför är det så viktigt med Andens liv och förnyelse. Vi kan inte leva på gamla välsignelser utan vi behöver leva i förnyelse så att det ständigt strömmar till av detta som den helige Ande förmedlar och ger oss. Må Gud hjälpa oss att vi förstår allvaret i denna sluthälsning till korintierna:

Om någon icke har Herren kär, så vare han förbannad. Marana ta! Amen. ■

Daglig undervisning i podcast och radio!

Måndag: Berno Vidén
Tisdag: Paulus Eliasson
Onsdag: Gertrud Johansson
Torsdag: Hans Lindelöw
Fredag: Tage Johansson
Lördag: Yngve Stenfelt
Söndag: Predikoarkivet

○ KI 8⁰⁰ över Stockholm
närradio, 88 MHz
○ KI 6⁰⁰ i alla podcast-appar
(Radio Maranata)
○ Hemsidan maranata.se
○ YouTube (Maranata-
församlingens kanal)

Kom hit upp!

Finns det då något hopp? Ja, det finns ett hopp knutet till en person. Jesus Kristus. Har Gud någon plan? Ja, det har han! Kan vi lära känna Guds plan? Först av allt måste vi förstå att Guds plan i själva verket är delad i tre basala enheter: Israel, församlingen och världen. Det profetiska ordet låter oss få kunskap om vad dessa planer handlar om.

Israel, Guds egendomsfolk eller utvalda. Det är hans jordiska folk som genom historien genomgått såväl välsignelse som förskingring. Men Herren har aldrig tagit tillbaka löftena till sitt utvalda folk. Inte heller har han flyttat över löften till en annan adress. Därför verkar han med sin trofasthet i detta folk ännu idag. Han är inte beroende av tillfälligheter och utspel som försiggår på historiens arena. Vad han har lovat, det håller han.

Men det finns olika tidsåldrar, epoker för hans agerande. Vi finner dem i Ordet. Det är nämligen så, att före världens början sörjde Gud allra först för att ta ut ett folk för sitt namn. Av hedningarna. Det är det mysterium som kallas för Guds församling.

Rubriken är ett imperativ. Det vill säga en uppmaning, ett citat från Johannes uppenbarelse 4:1, och rösten som Johannes hör låter som en basun. Det är alltså ett maktbud.

Aposteln Paulus skriver i 1 Korintierbrevet 15:51-52, samt i 1 Tessalonikerbrevet 4:15-18 om denna basun. Detta är den sista frälsande basunen som ljuder över vår jord (Det som återstår är domsbasunerna vilka skildras i Uppenbarelseboken, kapitel 6-8).

Denna basun är signalen som avslutar församlingens tidsålder, den tidsrymd som kallas för nådens tid och frälsningens dag.

Aposteln Johannes hade från sin utsiktspunkt på Patmos fått se och följa församlingens olika epoker genom historien. Läs Uppenbarelsebokens andra och tredje kapitel! Sändebreven. Det är av stort intresse att studera det som döljer sig i dessa kapitel, hälsningarna från Herren Jesus till sin församling här i tiden, men det avser jag inte behandla i denna artikel. Jag vill dock påminna om Jesu ord i den sista versen i det tredje kapitlet: "Den som har öron må höra vad Anden säger!"

Text: Märta Berg Strömmare
(Tidigare publicerad i MR 2-2023)

Bibeln innehåller många hemligheter, som varit förborgade genom hela det Gamla testamentets tidevarv. Det är aposteln Paulus som fått detta uppenbarat och som berättar att Guds församling är satt att förvalta dessa mysterier (1 Kor 4:1, Kol 1:24-29).

Kristi hemlighet - församlingen. Bruden.

När det är sagt att Gamla testamentet inte yppat dessa hemligheter, så är det en sanning med modifikation. Lätt märkt till att det gäller att höra vad Anden säger. Vi kommer under den Helige Andes ljus att finna förebilder. En sådan är berättelsen i 1 Moseboken 24 om Isak och Rebecka. En tydligare brudebeskrivning är svår att finna! Där öppnas för läsaren gripande scenarier om hur en flicka blir hämtad från sin familj, för att bli patriarken Isaks brud.

I det sammanhanget finner jag det lämpligt att påminna om det Jakob säger vid apostlamötet i Jerusalem (Apg 15:13-18). Där sägs det i klartext att Gud först måste vinna en brud åt sin son, ett folk åt sitt namn. Det beslutet var av evighets ursprung. Alltså innan världens grund var lagd!

Efesierbrevets första kapitel ger oss full insikt i denna hemlighet. Guds viljas hemlighet. Utvald i Kristus. Det är församlingens signum. Planen som Gud skulle genomföra, att i Kristus sammanfatta allt. Det kommer att visa sig vara ett löftesord att förlita sig på i den turbulenta tid vi nu lever.

Vilka är då dessa som utgör Guds levan-

de församling? Paulus ger svar på den frågan. Det är de som helgats (dvs. avskilts) i Kristus Jesus, de kallade och heliga, tillsammans med alla dem som på varje plats de eller vi bor, åkallar vår Herre Jesu Kristi namn. Varken mer eller mindre.

När uppträder denna församling på historiens arena?

Förvisso under den tidsrymd som äger rum mellan den 69:e och 70:e årsveckan i profeten Daniels bok. Den historiska tidpunkt vi där finner tydligt uttalad, är Jesu död på Golgata. Läs vers 26 i Danielsbokens nionde kapitel! Där börjar församlingens historiska befintlighet och den sträcker sig fram till sin ände. Detta i samma vers.

Det är lätt att förstå att församlingen var en hemlighet i det gamla förbundets skrivelser, då denna epok i historien i sin helhet smyger sig in i en enda vers. Ängeln Gabriel som delger Daniel denna insikt, ger historiska, faktiska hållpunkter. Helgedomen, det vill säga templet, ska förstöras av folket till en furste som kommer. Och så skedde. Vi vet att templet ödelades år 70 e.Kr. och vi vet också vilket folk som utförde ödeläggelsen. Under den här tiden lever, förökas och verkar Guds församling. Över hela världen. Men Daniel låter oss se profetian om dess slut här på jorden. Som en störtflod bryter den 70:e årsveckan in, då en ny regering tar vid. Då kommer fursten, en avkomma till det folk som ödelade Jerusalem år 70. Det är då som vredesdomen kommer att drabba den mänsklighet som förkastade Jesus och som har vänt Gud ryggen. Och det är tydligt sagt varifrån denne furste kommer. Fursten som Uppenbarelseboken kallar Antikrist. Hans framträdande ska jag nämna mer om längre fram i denna artikel.

Borttryckelsens hemlighet

Också här finner vi förebilder i Gamla testamentet. Enok i 1 Moseboken 5:21-24 till exempel, om vilken det klart uttalas att Gud tog honom bort, och om Bruden i Höga Visan 6:11 heter det: "Oförtänt hade min kärlek satt mig upp på mitt furstefolks vagnar." Så hämtar Kristus sin församling från jorden. Innan jag går in på det måste vi ta med oss det som aposteln Paulus betonar i 1 Korintierbrevet 15:22-24. Guds planer och löften står fasta. De hoppar inte hit och dit, de byter inte adressat eller låter sig bringas ur fattningen av de olika skeenden som utspelar sig på historiens arena. Men observera – allt i sin ordning!

Pretribulationsläran lärar att Guds levande församling i sin helhet, ska ryckas bort innan vreden går över vår jord.

Gud har en plan för sitt utvalda folk Israel och alla hans löften kommer han att infria avseende dem. Det heter att därefter ska Jakobs nedfallna hydda byggas upp. Till ett ämne för lovsång över hela jorden. Men först ska Guds levande församling hämtas hem för att stå fram inför Gud som Jesu Kristi brud. Utan fläck och fel. Alltigenom skön, som Höga Visans brudgum säger om sin brud. Vad är det som lyfter bruden upp i Furstefolkets vagn? Det är kärleken. Jag vill gärna poängtera att det är så det förhåller sig med dem som ska bli med på himmelfärden när Jesus kommer. Inte all vår strävan eller hur vi lyckas leva upp till våra egna och andras förväntningar.

Älskade vän, du som tagit emot Jesus som din Frälsare och Herre - vila i hans kärlek! Bruden och brudgummens kärlek är bärkraften i himmelfärden! Vad säger Bibeln? *Vi älskar därför att han först har älskat oss.* Den kraften bär, upp förbi åskådarna – våra fiender, i himlarymden och ända in i Faderns hus!

Frälst undan vredesdomen! Friad från vreden!

Även här har det Gamla testamentet förebilder. Läs om Noa och Lot! De räddades undan domen!

Vi lever i en ockuperad värld, en satanisk, förljugen och besudlad jord. Vi har ingen politisk framtid, inget idealpolitiskt framtidshopp. Det går inte att restaurera en ödelagd skapelse. Den vilar under förbannelse och ska oundvikligen möta Guds vrede, den vrede som drabbar den mänsklighet som har vänt Gud ryggen. Men frågan som ställs i världens alla hörn och skikt är: Finns det något hopp? Ja det finns! *Kom hit upp!*

Jag tror på det som kallas "pretribulationsläran", nämligen att Guds levande församling ska evakueras i sin helhet före

vedermödan. Tid och stund vet ingen, så står det skrivet, men det står också att vi inte ska vara ovetande. Vi bör lära känna tidens tecken. Jesus har en hel del att säga i ändetidstalet till sina lärjungar. Han talar om villfarelse och förförelse och att i en stund när "ni inte väntar det", ska Människosonen komma. Denna fråga är således brännande aktuell. När ska det hända och vad ska ske?

Några människor är möjligen inte intresserade av framtiden. De finner den skrämmande och väljer att forma sitt liv efter samhällets och politikens bistra, men materiellt högtlovade strukturer. Andra åter vill veta mest möjligt och hemfaller åt uträkningar och spekulationer. Den som har ett personligt förhållande till Gud vet inte allt, men lever i hoppet. Det hopp som är beskrivet i Guds Ord. Guds plan är fullkomlig. Han har en plan med Israel, med hela världen och med sin församling.

Bibeln talar om något som heter *frälsningens dag*. Det är inte en enskild dag, men snarare ett tidsrum som nu har varat cirka tvåtusen år, en epok. Den tidsepok som kallas "ett nådens år från Herren" och under den tiden ska Gud fullborda sitt program för hedningarna. Det heter att de ska komma in i fulltalig skara. Den tiden avslutas med brudens uppräckande, Jesu Kristi dag.

Dagen då Jesus kommer för att hämta sin församling

Slutet på församlingens jordeliv, då står bruden fullkomnad. Utan fläck och lyte (1 Kor 1:7-8, Fil 1:6, 10). Församlingens trolovningstid är över och hon går för att möta sin brudgum. I Lukas 21:33-36 varnar Jesus sina lärjungar för att bli infångade av "rus och timliga bekymmer". Kan vara på sin plats att påminna varandra om i denna tid då materialismen och den religiösa onykterheten florerar fritt bland de kristna sammanslutningarna. Och utanför.

Pretribulationsläran lär att Guds levande församling i sin helhet, ska ryckas bort innan vreden går över vår jord. Den bygger på en bokstavlig tolkning av skriften, där man finner att Israel och församlingen är två vitt skilda koncept i Guds Ord. Församlingen som Kristi hemlighet är ett mysterium i Gamla testamentet, som blev införlivat mellan profeten Daniels 69:e och 70:e årsvecka, detta på grund av judarnas förkastelse av Jesus som Messias. Församlingens tidsålder är därför en hemlighet i Gamla testamentet. Denna tidsålder måste avslutas, innan Gud tar

upp planen för Israels frälsning - därefter.

Apostlagärningarna 15 talar om upprättelse av Davids fallna hydda. Vårt välsignade hopp är att lämna jorden och ryckas upp till Herren. Mitt furstefolks vagnar - säger bruden i Höga Visan. Hennes kärlek har satt henne där. Vad säger aposteln Paulus i 1 Tessalonikerbrevet 5:9? Gud har inte bestämt oss till att drabbas av vredesdomen utan att vinna frälsning genom vår Herre Jesus Kristus.

Läs Romarbrevet 1:18. Uppryckelsens hemlighet.

Ett par viktiga frågor

Det finns två mycket viktiga och återkommande frågor i vår tid. Den ena är frågan om väckelse. Många har bett, och väntat på en väckelse som ska gå över hela jorden, profeterat och väntat.

Jodå, väckelsen kommer, men inte så länge församlingen är kvar på jorden vill jag påstå. Den andra frågan är om det kommer finnas frälsta människor på jorden sedan församlingen hämtats hem?

När vi läser Uppenbarelseboken finner vi svar på dessa frågor. Redan i Matteus 24:14 talar Jesus om en världsvid evangelisation. Vi finner dessa evangeliets budbärare i Uppenbarelseboken 7:3-8, och Sakarja 8:23 talar om digniteten i denna väckelse. Jag menar att Uppenbarelsebokens sjunde kapitel svarar på båda dessa frågor. En frälsningsarmé ur Israels tolv stammar, inalles etthundfyratiofyratusen, får Guds skyddande insegel, för att utöver hela jorden förkunna frälsning i Jesus Kristus under vedermodans tid och Antikrists vælde.

En skara människor så stor att ingen kan räkna dem, blir under denna tid vunnna för himlen. Dock förefaller det som att de fått betala med sitt liv (Upp 12:11).

Kanske är hela denna oräkneliga skara martyrer? Kanske är det där de ljumma och avfallna kristna kommer in i bilden? Kanske är det där våra bönebarn kommer in i räkningen? Ty många kommer att vakna till besinning när brudeskaran är borta. Var så säker!

Gud har inte bestämt oss till att drabbas av vredesdomen, utan att vinna frälsning genom vår Herre Jesus Kristus. Uppenbarelseboken 6:17 talar om Lammets vrede. Vem kan då bestå? Frågan är berättigad. Då härskar Antikrist och kräver total lydnad för sin person och det rike han representerar.

Där finns ingen försörjningsmöjlighet för den som inte böjer sig helt och fullt inför den fursten, som har en agenda av förförelse och förföljelse. Först går han

världens barn, inklusive Israel, till mötes.

Fredsförbund upprättas, äntligen får judafolket leva i ro, ty en fredsfurste har trätt fram på arenan. Det är den starke man som hela världen väntat på. Redan idag ropas det efter honom på flera plan, ekonomiskt och fördelning av jordens resurser, inte minst. I den minst sagt kaotiska situation som uppstått efter församlingens borttryckelse, tar han sig an administrationen av vår värld (Inte Fridsfursten, Jesus Kristus, ty hans tid är ännu inte kommen).

Templet får klarsignal att uppföras, något som judarna längtat och planerat under lång tid. I skrivandets stund informerades jag om att en sammanslutning av flera rabbiner just nu väntar på att tempelbygget ska sätta igång. Detta bygge antas kunna finna stånd och fullföras under endast några få veckor eftersom allt, i minsta detalj, ligger färdigt att tas i bruk. Och judarna kommer då att få fira sina offer enligt Gamla testamentets förordningar. Antikrist är den som kan ge grönt ljus för detta när han har förklarat fred med många folk.

Men när halva tiden av Antikrists regeringsperiod har förflutit, ska det visa sig att denne charmör kastar masken och visar sitt verkliga ansikte. Då bryter den stora vredens tid in. Den ondska som då finner uttryck har aldrig tidigare förekommit säger Guds Ord. Då sätter han sig själv i templet och kräver tillbedjan. En villkorlös och ovillkorlig tillbedjan vars uraktlåtenhet straffas med döden. Det är då judarna måste fly så som Jesus talar om i Matteus 24:15-28. Till en plats i öknen.

Men de dagarna är vi inte här. Då är bruden hemma. Lammets brud ska ingalunda drabbas av Lammets vrede! Jag hör invändningar. Varför ska vi slippa undan? På detta har jag bara ett enda svar - för att Gud frälste oss från vreden

genom Jesu död på Golgata. När Guds vrede utöstes över Jesus, då friköpte han oss från vredesdomen. Vi som tagit emot Honom. För tid och evighet.

Många säger att vi borde bli kvar för att hjälpa människor genom vedermodan? Min tanke avseende ett sådant resonemang är att om vi inte förmådde hjälpa dem nu, kommer vi näppeligen kunna hjälpa dem då, när Antikrist dräper var och en som inte tillbeder honom. Det är nu det är frälsnings dag!

Allra mest tänker man kanske på sina ofrälsta anhängare? Det är en fullt förståelig tanke, inte utan smärta. Till detta har jag också bara ett enda svar - när Jesus dog på Golgata försonade Han hela världen med Gud och öppnade porten till evig frälsning och evigt liv, för alla människor.

Hans frälsande kärlek i försoningsverket borgar för var och en av dem vi älskar.

Jesus sa : Tro på Gud, tro också på mig. Det finns befrielse från rädsla och oro. Det finns hopp!

Den sista frälsande basunen ska ljuda över vår jord. Jesus stiger ner på skyn, observera, inte på jorden vid denna tidpunkt. De döda går honom till mötes, livs levande, klädda i den oförgängliga härlighetskroppen lyfts de upp ur paradiset. Det är inte gravarna som berörs, det är en helt annan dimension. Likaså med oss som då lever och rycks till hans möte. Inga ben ska ses försvinna sprattlande upp i luften den dagen. När vi ser Jesus, förvandlas också vi till hans likhet. Så står det skrivet. Detta sker i den tidsrymd som är odelbar, *in atomo*. Det kommer ett senare tillfälle då Jesus ska stiga ner till jorden. Till Oljeberget, närmare bestämt. Då kommer Han i härlighet och ska ses av alla. Då har Han sin brud med sig och då är denna tidsålder fullbordad. Kom hit upp! Ett nytt rike tar vid. ■

Det är fullt möjligt att det jag skriver här kan förefalla tvärsäkert, men det är mitt hopp, och jag har funnit det angeläget att dela med mig av hoppets budskap, så som jag finner det i Skriften.

Jag har också haft glädje i mina studier av detta ämne genom att läsa flera bibellärare i våra nordiska länder. T.ex. Thoralf Gilbrant, Charles Hansen, Thorolf Carlsen, Terje Berg, Gordon Tobiassen samt Dan Johansson m.fl.

Bibelställen i texten: 1 Mosebok 5:21-24; 24:1-67; Höga Visan 6:11; Daniel 9:26; Sakarja 8:23; Matteus evangelium 3:7; 24:3-22; Lukas evangelium 21:33-36; Apostlagärningarna 15:13-18; Romarbrevet 1:18; 1 Korintierbrevet 1:7-8; 4:1; 15:22-24, 51-52; Efesierbrevet 1:1-23; 3:11; Filipperbrevet 1:6; Kolosserbrevet 1:24-29; 1 Tessalonikerbrevet 1:9-10; 4:15-18; 5:9; Hebreerbrevet 9:26-28; 1 Petrus brev 2:9-10; Uppenbarelseboken 1:5; 4:1; 6:15-17; 7: 1-17; 12:11

Biblar jag använt mig av: Svensk övers.1917, Svensk Folkbibel 1998 samt Norsk Studiebibel 1988

- Jag kan inte tåga!

Text: Berno Vidén

Profeten Jeremia levde under en för Israel mycket svår tid. Katastrof på katastrof drog över landet och som profet stod Jeremia ensam när det gällde att förkunna vad Herren bestämt. Nationens kung och dess prästerskap hatade det budskap Jeremia framförde, eftersom han profeterade olycka och ofärd. Övriga profeter i landet hade ett helt annat tonläge, med ett diplomatiskt, inställsamt budskap om hur Gud kommer att beskydda och bevara. Jeremia tystades, kastades ner i en brunn full av dy som han sjönk ner i. Men han ropade ändå, ty han visste vad Herren hade bestämt. Då de flesta valde att lyssna till lugnande besked om fred och säkerhet, hörde Jeremia allvarliga signaler från den himmelska världen:

O, mitt inre, mitt inre! Jag vrider mig av smärta i mitt hjärtas djup. Mitt hjärta klagar i mig, jag kan inte tåga, för min själ har hört hornstötter och stridsrop (Jer 4:19).

Tiden för Jesu lidande och försoningsdöd var kommen. Som ett led i det profetiska skeendet och vägen fram mot världshistoriens största slagfält någonsin – golgatadramat – ikläder sig Jesus ödmjukhet och rider in i Jerusalem på en åsninnas fåle. Budskapet är tydligt och förutsades av profeten Sakarja:

Fröjda dig stort, dotter Sion! Jubla, dotter Jerusalem! Se, din kung kommer till dig, rättfärdig och segerrik är han. Han kommer ödmjuk, ridande på en åsna, på en åsninnas föl.

Jag ska ta bort vagnar ur Efraim och hästar ur Jerusalem. Stridens bågar ska bort, och han ska tala frid till hednafolken. Hans välde ska nå från hav till hav, och från floden till jordens ändor (Sak 9:9-10).

Folket ropade: "Hosianna, Davids Son! Välsignad är han som kommer i Herrens namn. Hosianna i höjden." Några fariséer uppmanade Jesus att tysta folket som ropade, varvid Jesus svarade: "Om de tiger, kommer stenarna att ropa." I total svaghet och mänskligt underläge fortsätter Jesus vägen som leder fram mot korsfästelsen, och vinner seger över synden och döden. Jesaja 25:8 går i uppfyllelse: "Han ska utplåna döden för evigt. Herren Gud ska torka tårarna från alla ansikten och ta bort sitt folks vanära från hela jorden, för HERREN har talat."

Idag är det rop som går som en röd tråd genom hela Skriften, mer aktuellt än någonsin tidigare: *Maranata – Kom, Herre Jesus!* Alarmerande händelser med ursprung i Mellanöstern påminner om att tiden snart är inne för Jesu tillkommelse. Jesus varnade och uppmanade till beredskap inför de krig av olika slag vi ser äga rum idag, med konsekvenser som på olika sätt drabbar världen globalt – ekonomiskt, religiöst och politiskt. Världen är i den ondes våld, men budskapet vi har att proklamera är annorlunda. Jesus har vunnit seger och han hjälper oss att lyfta våra huvuden och blicka upp mot Förlossaren: *Maranata – Herren kommer!*

Tystna inte! Låt maranataropet brinna som en eld i ditt bröst. Jesus och hans tillkommelse är mänsklighetens ultimata svar och enda hopp. Aposteln Paulus ord går i uppfyllelse: "Se, jag säger er en hemlighet: Vi ska inte alla insomna, men vi ska alla förvandlas, i ett nu, på ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Basunen ska ljuda och de döda ska uppstå odödliga, och vi ska förvandlas" (1 Kor 15:51-52). ■